

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

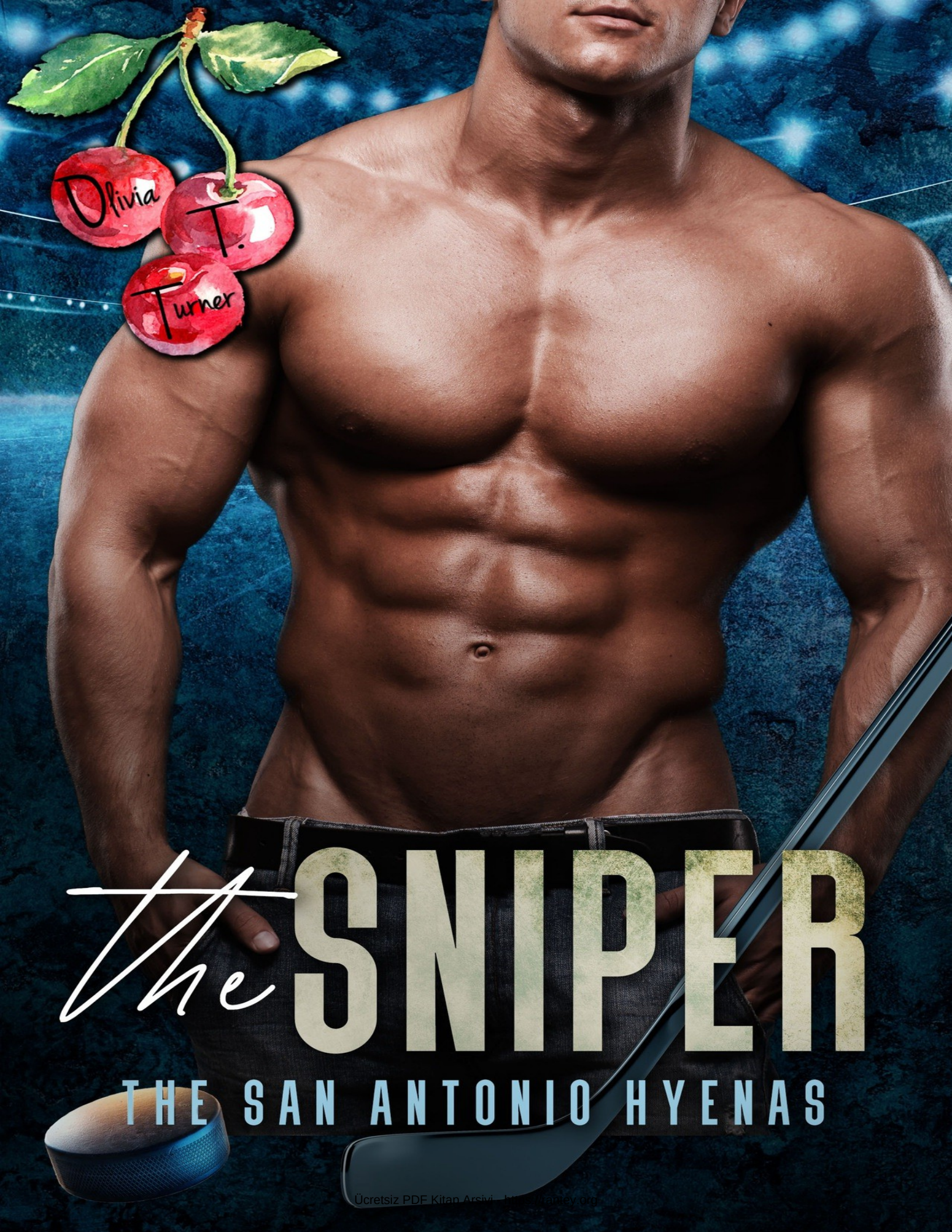
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The **SNIPER**

THE SAN ANTONIO HYENAS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Keskin Nişancı

San Antonio Sırtlanları Birinci Kitap

Olivia T. Turner

Telif hakkı © 2024 Olivia T. Turner'a aittir.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın e-posta, fotokopi, baskı, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Olivia@oliviatturner.com adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Lütfen yazarın emeğine saygı gösterin ve bir kopyasını satın alın. Teşekkürler!

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, işletmeler, şirketler, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.OliviaTTurner.com

Editör Karen Collins Editörlük
Kapak Tasarımı Cormar Covers

Keskin Nişancı

İkinci sınıftan beri Sebastian Kemp'e aşığım. Evet, Sebastian Kemp.
Dünyaca ünlü hokey oyuncusu. Uluslararası playboy. Muhteşem kalp yakan. Biliyorum, değil mi? Sıraya gir.
Küçük kız kardeşiyle ikinci sınıftan beri en iyi arkadaşız ama benim hayatta olduğumu unuttuğuna ikna olmuştum. Bu yüzden haberleri açtığımda nişanlandığımı söyleyerek adımları ve yüzümü her yerde gördüğümde çok şaşırdım. Bir anda ortaya çıktı.
Onu son gördüğümden beri sekiz yıl geçti ve her nasılsa daha da seksi görünüyor. Nişanlısı gibi davranmamı istiyor.
Sadece bir gece için.
Ne alay ama.
Sonunda en sevdiğiniz tatlıya kavuşmak gibi, ama sadece küçük bir ısırık alıyorsunuz. Yine de Sebastian'ın herhangi bir tadı hiç yoktan iyidir.
Ondan her zaman bir ısırık alırım.
Gecenin sonunda, hayatımın aşkı *beni* yiyip bitirmek ister gibi görünüyordu. Ama bu gerçek mi yoksa maskaralığın bir parçası mı?
Hiçbir fikrim yok.

*Şehrin en ateşli hokey takımının taraftarı olun: San Antonio Hyenas.
Erkeklerin büyük sopalarını nasıl kullanacaklarını bildikleri ve buzları eritecek kadar ateşli oldukları yer!*
OTT uzmanı Olivia T. Turner'dan buharlı yeni bir hokey serisi. Aldatmanın olmadığı ve süper tatlı bir HEA'nın her zaman garanti edildiği en iyi haliyle anında aşk.

Lauren'a.

Gençken beni hokey maçına götürüp yakışıklı oğlanların maçını izleten ve sonra da geri getirmek zorunda kalan kişi.

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Keskin](#)

[Nişancı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Sonsöz](#)

[Epilog](#)

[Epilog](#)

[Takıntılı Olun](#)

[Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın!](#)

[Sesli Kitaplar](#)

[Beni takip edin.](#)

[Olivia T. Turner tarafından da yazılmıştır.](#)

Birinci Bölüm

Sebastian

"N Bana söyleyebilir misiniz?" Ajansıma sert bir bakışla sordum. "Neden San Antonio'dayım?" Şehirdeki lüks ve gösterişli bir binada bulunan bir ofisin önünde gizemli bir toplantıyı bekliyoruz. Son bir haftadır her şey çok gizli ve bilinmesi gerekenler bazında. Menajerim Lydia buna degeceğini söyledi. Dedi ki çoraplarımı uçururdu.

Dürüst olmak gerekirse, beklentilerim düşüktü.

Hokey şehirleri açısından San Antonio en alt sıralarda yer alıyor. Tam anlamıyla. San Antonio Hyenas ligin en kötü takımı. Yıllardır da öyle.

Hazırladığı 'harika anlaşma' her ne ise şimdiden Teksas güneşinde terli bir hokey çantası gibi kokmaya başladı. Bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Eğer buluşacağımız kişi beni alması için özel jetini göndermeseydi, gelmeyi asla kabul etmezdim. Hyenas'a boktan takımlarında asla oynamayacağımı söylemek için ticari uçuş yapmamın imkanı yok.

"Pekâlâ, sanırım sana anlatabilirim!" Lydia büyük bir enerjiyle gülümsüyor. Akşamdan kalma halimi daha da kötüleştiriyor. Başım çatlayacak gibi oluyor ve sabrım tükeniyor. "Sırtlan olmaya ne dersin?"

"İşsiz olmak ister miydiniz?"

"Beni dinleyin," diyor koltuğunda doğrulup kalkarken. "Şehrin yeni bir sahibi var. Bu yaz gerçekleşen satın alma işlemini duyduunuz mu?"

"Evet," diyorum deri koltuğa gömülürken, keşke o jete hiç binmeseydim diye hayıflanıyorum. Bunun zaman kaybı olacağını biliyordum. "Bir milyarder takımı satın aldı. Ne olmuş yani?"

"Evet," diyor, heyecanını zorlukla kontrol edebiliyor. Bu enerji, beş yıl önce lige girdiğimde onu menajerim olarak işe almamın nedeniydi. Çok hevesli ve cesaret dolu görünüyordu. Onun coşkusunun bana daha fazla sponsorluk anlaşması ve daha yüksek maaş getireceğini düşündüm. Akşamdan kalmalarımı nasıl daha kötü hale getireceğini hesaba katmamıştım. "Bu herhangi bir milyarder değil. Brantley Van Morgan."

Ona bakıyorum. Onun kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?

"Etkilenmemiş görüldüğünü görebiliyorum," diyor, gülümsemesi biraz bile solmadan. "Ama bu franchise için ne planladığını görene kadar bekleyin."

Hiç komik olmasa da gülerken "Sırtlanlar geldi," diyorum. "Neden burada çalayım ki?" "Bence açık bir zihin ve temiz bir kalple dinlemelisin."

Onu dinlerken başımı sallıyorum. Menajerim nasıl bu kadar gerçeklikten kopuk olabilir? Lanet Sırtlanlar mı? Gerçekten mi?!

Bana Keskin Nişancı demelerinin bir sebebi var. Son beş yıldır ligin en skorer oyuncusuydum. Kimse pakı benim gibi kullanamaz. Ligde beş yıl geçirdim ve eve üç Stoney Kupası getirdim.

Ne zaman kaybı. Şimdi ben de eve döndüğümde ajan alışverişine başlamak zorunda kalacağım.

Yüzümü gördüğünde "Mutlu olmadığınızı söyleyebilirim," diyor. "Ama Sebastian, sanırım sen-"

Ofisin kapısı açılarak onu böldü. Takım elbiseli bir adam dışarı çıktı ve bize başıyla selam verdi. "Bay Van Morgan sizi görmeye hazır."

Ayağa kalkarken iç çektim. Bu iş çabuk bitse iyi olur. Gece yarısından önce Miami'ye dönmüş ve üç viski içerek pespaye bir bara yerleşmiş olmak istiyorum.

"Unutma," diye fısıldıyor Lydia ofise doğru yürürken. "Açık fikirli ol."

İçeri girerken onlara aklımdan geçenleri anlatmaya daha

hazırım.

Brantley Van Fuckface lacivert tasarımcı takımıyla devasa masanın başında duruyor. "Hyenas'a hoş geldiniz

Merkez, Bay Kemp," diyor derin ve otoriter bir sesle. Tuzlu ve biberli saçları ve bakımlı sakalıyla elli yaşlarında gibi görünüyor. "Lütfen oturun."

Lydia ve o birbirlerine selam verirken ben de oturmak için lüks konferans salonuna bakıyorum. Masanın kendi tarafında beş takım elbise var. Bana gülümseme şekilleriyle bir dizi dengesiz manken gibi görünüyorlar. Bu saçmalık için çok akşamdan kalmayım.

Herkes otururken ben de sandalyeme çöküyorum.

Van Morgan başını sallayarak, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Lydia'nın sizi bilgilendirdiğine eminim?" "Hayır."

Lydia milyardere bakarken gülümseyerek, "Sürpriz olarak kalmasını istedim," diyor. "Ona senin söylemene izin vereceğimi düşündüm." Tanrım, yeni bir menajere ihtiyacım var. Tercihen beni öğleden önce aramayan ve her zaman bu kadar neşeli olmayan birine. "Mükemmel," diyor Van Morgan sırtarak. "Bay Kemp, size San Antonio Hyenas'ta bir pozisyon teklif etmek istiyoruz."

Ölü gözlerle ona bakıyorum.

O da bana bakıyor.

Bu adam gerçek mi? Önceden sinirlenmişim ama şimdi çok sinirliyim.

Ukalalık etmek istemem ama ligdeki en iyi oyuncu benim. Üst üste üç Stoney Kupası kazandım. *Üç!* Her yere gidebilirim. Sanki bu çöplük gibi organizasyona gelebilirmişim gibi. Onun için bir şaka mıyım?

Kafamdaki çarpıntı daha da artarken ellerim masanın altında yumruk haline geliyor.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," diyor Van Morgan elini kaldırarak. "Ben, Sebastian Kemp, ligin en iyi oyuncusu, neden Hyenas'a geleyim ki?"

"Evet, hemen hemen."

"İzin verin sunumumu yapayım."

Kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Beş dakikan var." Sırıttıyor. "Sırtlan senin için ne ifade ediyor?"

"Boktan bir hokey takımı."

"Ben hayvandan bahsediyordum."

"Bilmiyorum. Artıkları yiyen pis bir köpek."

"Sırtlanlar tüm hayvanlar arasında en kurnaz olanlarıdır," diyor bana bakarken. "Bir aslan kadar görkemli ya da bir goril kadar heybetli olmayabilirler, ama ortak hedefleri için birlikte çalışan sert ve inatçı yaratıklardır."

"Bu bir hayvanat bahçesi için mi yoksa bir hokey takımı için mi görüşme?"

Lydia elini koluma koyuyor ve endişeyle gülümsüyor. "Şaka yapıyor." Şaka yapmıyordum.

"Bu hokey takımı için bir vizyonum var," diyor Van Morgan kararlı bir ses tonuyla. "Sırtlanlar en alt sıralardan en üst sıralara çıkacak. Ve sizin de bu yolculuğun bir parçası olmanızı istiyoruz."

Ona bakarken derin bir nefes alıyorum.

"Takımınız bir rakip değil," dedim ona açık açık.

"Ligdeki her takım sen varken yarışmacıdır" diye cevap veriyor.

Belki, ama bunu tek başıma yapamam. "Başka kim var?" "Harris

Sutton," diyor. "All-star defans oyuncusu."

"Evet, belki on yıl önce," diyorum gülerek. O yaşlı emektarın yaşı hayli ilerlemiş. "Başka biri var mı?"

"Nolan Barlowe."

Yüzümdeki şoku görünce sırtıttı. Nolan açık ara ligin en iyi kalecisi. Burayla anlaştığını bilmiyordum. Şok içinde Lydia'ya döndüm. Yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Edvard Svensson."

"Ne?" Tüylerim diken diken olurken fısıldıyorum. O Avrupa'nın en iyi oyuncusu ama Amerika'ya taşınmayı hep reddetti. Bu milyarder Svensson'u tüm takımların Hyenas'ına katılması için nasıl ikna etti bilmiyorum. O çekte bir ton sıfır olmalı.

"Seçmelerde Austin Gambill'i de aldık," diyor sırtarak. "Bir numaralı draft seçiminin yanınızda olmasını ister miydiniz? O sana pakı verirken kaç gol atabileceğini düşünüyorsun?"

Rekor kıran bir miktar.

Sandalyemde biraz daha dik otururken tüylerim diken diken oldu.

Van Morgan, "Takımların sana ucuz şutlar atmasıyla ilgili sorunlar yaşadığını biliyorum," diyor. "Miami'deki mevcut takımınız size uygun koruma sağlamayı başaramadı. Hyenas, Tucker McKinstry ile senin infazcın olması için anlaştı bile."

Çenem düştü. O ligdeki en sert adam. Daha iyi bir boksör mü yoksa daha iyi bir hokey oyuncusu mu emin değilim ama bir kez olsun yanımda olmasını istiyorum. Yıllar boyunca yediğim o ucuz yumrukların çoğu ondan geldi ve *hiç* de iyi hissettirmede.

Oyuncular, çizgiyi aşmaları halinde Tucker McKinstry'nin üzerlerine salınacağını bilirlerse benimle uğraşmak konusunda

iki kez düşüneceklerdir.

"Ve" diyor Van Morgan, kalp atışlarını hızlandırırken, "sürüye liderlik etmesi için efsanevi koç Finn Moss'u getirdim." Konuşamayacak kadar şaşkınım. Lig tarihindeki en iyi koçtu. Artık emekli *oldu*, yani *emekliydi*.

"Tüm bunlara ek olarak," diye devam ediyor Van Morgan, "tamamlanmak üzere olan son teknoloji ürünü yeni bir arenamız var. Ligde yeni bir hanedanlık kurmak için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz. Tek eksiklerimiz Sniper."

Kalbim çok hızlı atıyor. Baş ağrım geçti ve onun yerine sersemlemiş hissediyorum. Bu... inanılmaz. Tam olarak istediğim şey. İhtiyacım olan şey. Yeni bir başlangıç. Harika olmak için bir şans. Gerçekten, gerçekten harika.

"Size teklif etmek istediğimiz şey de bu."

Van Morgan masanın üzerinden bir kağıt parçası uzatıyor. Çeviriyorum ve tüm sıfırları gördüğümde boğazımdan ani bir inleme sesi geliyor.

Pazarlık yapmak bile istemiyorum. Masaya atlamak ve avazım çıktığı kadar 'EVET!!!' diye bağırarak istiyorum.

"Sadece bir şey var," diyor Van Morgan kâğıdı geri kaydırırken. "Bazı çekincelerimiz var. İtibarınızı göz önünde bulundurmalıyız."

Göğsümdeki heyecan hüzünlü bir balon gibi sönüyor.

Lydia'ya bakıyorum. O da benim hissettiğim kadar endişeli görünüyor. Eğlenceli duyuruyu benden saklıyor olabilirdi ama bu kısmı benden saklamıyordu. O da en az benim kadar karanlıkta.

"Sebastian Kemp bir takım oyuncusu olarak bilinir," diyor Lydia, beni savunmaya geçerek. "Çok çalışkan, neslinde bir kez görülen bir atlet ve bir gol makinesi."

"Kimse onun buz üzerindeki başarılarını tartışmıyor," diyor Van Morgan. "Asıl sorun buz dışında." Üç yıllık magazin manşetleri aklımdan geçerken midem bulanıyor.

Sebastian Kemp için haftanın lezzeti: Aktris Wynona Belle.

Sebastian Kemp yeni Ferrari'sini bir telefon direğine sarıyor.

Sebastian Kemp için Ceza Kutusu mu Hapis mi? Yıldız Hokey Oyuncusu Bir Bar Kavgasında Daha Yakalandı.

Dahası da var. Çok daha fazlası.

Lydia sıkı bir gülümsemeyle bana döndü.

Van Morgan, "Para kaybederek milyarder olunmaz," diyor. "Yatırımlarımın bana bir getiri sağlayacağından emin olmak isterim. Ve yatırımlarımın bana getiri sağlaması, küçük bir kasabada dağ köylüleriyle kavga ettikleri için hapse girmişlerse ya da bir şişe Jack Daniel's içtikten sonra kendilerini uçurumdan aşağı atmışlarsa zordur."

"Sebastian için o günler geride kaldı," diye söze giriyor Lydia neredeyse çılgın bir ses tonuyla. "Yeni bir sayfa açtı. O artık yeni bir adam!"

Van Morgan ikna olmuş görünmüyor. Muhtemelen kan çanağına dönmüş gözlerimin altındaki torbalardan dolayıdır.

Lydia derin bir nefes alarak, "Henüz basına duyurulmadı," diyor. Ona yan gözle bakıyorum. "Ama Sebastian'ın yeni bir kız arkadaşı var!"

"Bu haftaki kim?" Van Morgan düz bir tonda söylüyor. Menajerimin sahte sürprizinden etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Öyle bir şey değil," diyor Lydia sesinin tiz tonuyla. "O Sebastian'ın aşık olduğu akıllı, harika, yetenekli bir kız!"

Bu kadın neden bahsediyor? Sanki tamamen delirmiş gibi ona bakıyorum. "Onu hizada

tutuyor," diyor Lydia gergin bir kahkahayla. "Aslında nişanlandılar!" Van Morgan

şüpheyle bakıyor. "Nişanlandılar mı?"

"Evet!" Lydia öyle diyor. Gözlerini kırpmadan bana dönüyor. "Değil mi,

Sebastian?" Ona bakarken göğsüm ağrıyor.

Bu takıma katılmayı gerçekten istiyorum. Hyenas olsa bile, bu kadro özel bir şey olabilir. Ve ligdeki en kötü franchise'ı en iyiye dönüştürmek, tüm zamanlar için mirasımı gerçekten sağlamlaştıracak. Bu ekiple bir sonraki seviyeye ulaşabilirim, efsanevi seviyeye.

Nişanlı hakkında yalan söylemeye değmez mi?

Sözleşmeyi imzaladıktan sonra nişanın bozulduğunu söyleyebilirim.

"Evet," diyorum yüzümde sıcak bir gülümsemeyle başımı sallayarak. "Ben yeni bir adamım. Aşığım ve hayatımın aşkıyla evlenmek üzere nişanlandım."

Lydia beş dakika sonra ilk nefesini alıyor.

Bu adama yalan söylemeyi başaran çok fazla insan olmadığını tahmin ediyorum, ancak bize şüpheyle bakarken bize sesleniyor.

"Tamam," diyor Van Morgan delici gözlerini benden ayırmadan. "Cuma akşamı evimde bir kokteyl partisi veriyorum.

Umarım siz ve nişanlınız katılabilirsiniz?"

"Orada olacaklar!" Lydia ben daha cevap veremeden araya giriyor. "Değil mi,

Sebastian?" Bugün Salı, yani sahte bir nişanlı bulmak için sadece üç günüm var.

Neredeyse imkansız olacak ama denemek zorundayım. Bu takımın bir parçası olmak

istiyorum. Hem de çok. "Katılmayı çok istiyorum," diye yanıtlıyorum.

© 2017 Rantey Arşivi - <https://rantey.org>

"Peki nişanlının adı?" Van Morgan soruyor. Lydia

bana geniş gözlerle ve gergin bir gülümsemeyle

bakıyor. "Alina," diyorum. "Alina Hoover."

Bu isim neden aklıma geldi bilmiyorum ama geldi işte.

Küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı.

Yıllardır onu düşünmemiştim, bu yüzden neden ilk aklıma gelen ismin bu olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tuhaf.

"Mükemmel," diyor Van Morgan başını sallayarak. "Cuma günü her şey yolunda giderse, sözleşmeyi imzalamanız için hazır edeceğiz." "Ya da şimdi de imzalayabiliriz," diyor Lydia gergin bir kıkırdamayla. "Hepimiz burada olduğumuza göre..."

"Cuma günü iyi olacak," diyor Van Morgan sert bir baş hareketiyle.

O ayağa kalkıyor ve herkes onu takip ediyor. Tüm konuşmayı kendisi yapacaksa neden bu beş kişinin burada olması için para ödüyor bilmiyorum ama her neyse. Sanırım bankada milyarlarınız varsa, para biriktirmek endişelerinizin en küçüğü oluyor.

Önce Lydia'nın sonra benim elimi sıktı.

"San Antonio'ya bir Stoney Kupası getireceğim," diyor gözleri yoğun bir şekilde parlayarak. "Birden fazla kupa. Umarım bu eğlencede bize katılırsınız."

"Ben de öyle."

"Cumaya kadar o zaman. Nişanlınla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Vahşi Sebastian Kemp'i hizada tutmak için güçlü bir kadın gerekecek."

"Dediğim gibi, ben yeni bir adamım."

"Güzel," diyor Van Morgan küçümseyici bir baş hareketiyle. "Çünkü ne kadar yetenekli olursa olsun, takımımnda bir yük istemiyorum."

öyl

e." Kapiya doğru giderken midem bulanıyor. *Hay sikeyim.*

Lydia ile sessizce asansöre doğru yürüyorum. Kapılar açılana ve içeri girene kadar yere ve tavana bakıyoruz. Kapılar kapandığında ikimiz de patlıyoruz.

"Neden nişanlı olduğumu söyledin?!"

"Neden bir isim verdin?!"

Biz küfür edip biraz daha bağırırken asansör aşağı iniyor.

"Kim bu kız?" Lydia ana kata indiğimizde söylüyor. "Adı neydi? Alina Cooter mı?"

"Alina *Hoover*," diyorum keskin bir ses tonuyla, şimdiden ona karşı savunmacı hissediyorum. "Büyürken kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı." "Bu işe yarayabilir. Onunla hâlâ yakın mısınız?"

"Onu sekiz yıldır görmedim."

Başını eğiyor ve ölmek üzere olan bir hayvanın çıkardığı gibi bir ses çıkarıyor.

"Sekiz yıl mı?" diyor başını sallarken. "Muhtemelen evlenmiştir ya da hamiledir." Bu düşünce çenemi sıktı.

"Her halükarda, kabul etmesi için ona yeterince büyük bir çek kesmemiz gerekecek. Tek yolu bu."

Kız kardeşim Marie'nin onunla hâlâ arkadaş olup olmadığını bile bilmiyorum. Sanırım onu arayıp sormam gerekecek. Muhtemelen bir kulak dolgunluğu alacağım

o telefon görüşmesinde.

"Bu kız nerede yaşıyor?" Lydia binadan çıkıp sıcak çöl güneşinin altına girdiğimizde soruyor.

"Memleketimde," diyorum iç çekerek. "Shakings, Colorado."

İkinci Bölüm

Alina

İ ona bakmadan duramıyorum. Hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Bu resmi kaç kez açıp ona baktım ve onu yatağa yatırıp kollarıma alacağım günün hayalini kurdum? Sayılamayacak kadar çok...

Son zamanlarda düşünebildiğim tek şey o. Zihnim onun vücudunu okşama ve başını öpme düşünceleriyle dolup taşıyor. Eğer o benim olsaydı dünyanın en mutlu kızı olurum.

"Yine mi o resim?" diyor iş arkadaşım Eddie, elinde kahveyle ortak ofisimize girerken başını sallayarak. "Neden bir tane almıyorsun ki?"

Resmi kapatırken iç çektim.

"Köpek alırsam ev sahibim beni evden atar."

Eddie masasına otururken omuz silkerek, "Ona söyleme," der. Kahvesini yere koyarken birazını döktü. "Kahretsin." "Onu yürüyüşe çıkarıp çıkarmam gerekecek," diyorum 'pug yavruları'nı bir kez daha aratırken. Masalarımız

Böylece Eddie'nin meraklı gözleri olmadan yavru köpeklere bakabiliyorum. "Ve ev sahibim alt katta oturuyor." "Bu kolay," diyor Eddie boş cebini çıkarıp dökülen kahveyi onunla silerken. "Onu ceketinin içine sakla." "Peki ya yazın?"

"Elbisenin altında mı?" diyor omuz silkerek.

Yavru köpeklere döndüğümde iç çekiyorum. Umutsuz vaka. Asla bir tane bile alamayacağım.

Yine de bir tanesini çok istiyorum.

"Dikkat," diyor neşeli resepsiyonist Jane kafasını ofisimize sokarken. "Komedyen yolda."

"Kahretsin," diye fısıldıyorum bir kontrat açarken, saçlarımı düzeltirken, dik otururken ve müziğimi Taylor Swift'ten eski ve klasik bir şeye çevirirken, hepsi aynı anda.

Komedyen bizim patronumuz, Bay Seinfeld. Ona Komedyen dememizin nedeni tabii ki adından ve ironik bir şekilde dünyanın en komik olmayan insanı olmasından kaynaklanıyor. Acımasızdır ve espri yapmadan önce kafatası kırar.

"Bayan Hoover," diye bağılıyor derin sesi arkamdan.

Zoraki bir gülümsemeyle arkamı döndüğümde kalbim çarpmaya başlıyor. "Merhaba, Bay Seinfeld. Kravatınıza bayıldım."

Ona bakarken kaşlarını çatıyor. "Karım Costco'dan almıştı. Bagajdayken üzerine portakal suyu döküldü."

"Farkına bile varmıyorsun!" Garip, tiz bir kahkaha attım.

Kahvaltı masasında oturmuş, mısır gevreğini yerken portakal suyu kutusuna kaşlarını çattığı bir görüntü beliriyor zihnimde. "Tekliflerinize bir göz attım," diyor sert bir bakışla.

Aman Tanrım. İşte bu kadar!

Altı yıldır burada çalışıyorum ve ilerlemek için yanıp tutuşuyorum. Bu benim şansım. Bunu hissedebiliyorum.

Üst düzey lüks özel dolaplar yapıyoruz ve Bay Seinfeld çok karlı olan işini yeni yerlere genişletmek istiyordu. Bu fırsatın üzerine atladım ve beş yeni şehir için teklifler hazırladım. Araştırma yapmak çok uzun sürdü ama iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum. En azından öyle umuyorum. Ve yeşil ışık yandığında yeni şubeyi yönetecek kişi olarak beni düşüneceğini umuyorum.

"İyi değil," diyor açıkça. Midem bulanıyor. Başım dönüyor. Komedyen'in Costco ayakkabılarının üzerine kusabilirim. "Ne-?" Nefesim kesiliyor, o kadar şaşırılmışım ki kelimeyi tamamlayamıyorum.

Dosyaları masama fırlattı ve bir *tokatla* yere düştüler. "Tüm piyasalar doymuş durumda ve başlangıçta bize yardımcı olacak bir avantajımız yok."

"Tekrar deneyebilir miyim?"

O gür kaşları ve geniş alnıyla bana kaşlarını çatarken büyük bir Muppet'a benziyor. "Bana bir şehir daha getir. Ve Bayan Hoover, bu o olsa iyi olur."

O uzaklaşırken midemin bulandığını hissediyorum.

Şimdi, gerçekten sarılmak için bir köpek yavrusu istiyorum.

"Çöktü ve yandı," diyor Eddie bilgisayarın diğer tarafından. "Şu Mozart saçmalığını kapatabilir miyiz artık?"

Taylor Swift'i tekrar açarken ne yapacağımı bilemeden iç geçiriyorum.

Tembelce telefonumu kontrol ederken aklım karışıyor. Bay Seinfeld onları kilit altında tutmamızı istiyor ama şu anda protokolü çiğniyor olmam umurumda değil.

"Ne oluyor be?" Telefonumun patladığını gördüğümde fısıldıyorum. Otuz altı mesaj mı? Biri mi öldü?

"Ne. Ne. Siktir," diyor Eddie bir ofis için fazla yüksek sesle. Şok olmuş kafası bilgisayar ekranımın üzerinde belirdi.

"Sebastian Kemp mi?! Sebastian Kemp'le mi nişanlısın?!"

"Ne?"

"*Saatlerdir* yavru köpekler hakkında saçmalamanı dinliyorum ama hayatınla ilgili tek ilginç şeyden bahsetmiyorsun! Sniper ile nişanlı mısın?! Sebastian Kemp'i tanıdığını bile bilmiyordum!"

"Onu liseden tanıyorum..."

"Evinde Stoney Kupası var mı?"

"O benim en iyi arkadaşımın ağabeyiydi, ama ben-"

"Lanet olsun, bu *senin* evin! Stoney Kupası *senin* evinde mi?! Akşam yemeğine gelebilir miyim?"

"Bekle," diyorum zihnim durduğunda. "*Nişanlı* mı dedin?"

Monitörünü tutup çekiştiriyor, kahvesini döküyor ama bu sefer temizlemeye bile kalkışmıyor. "Bak!"

Neden bahsettiğini görünce ağzım açık kaldı. Üzerinde adımın yazdığı bir magazin sitesi.

Hokey Süperstarı Sebastian Kemp Memleketinin Sevgilisi Alina Hoover ile Nişanlandı.

Sadece ismim değil. Resmim de orada. Facebook profilimde olan.

Karmakarışık beynim her şeyi bir araya getirmeye çalışıyor ama hiçbir şey yerine oturmuyor. Tek yapabildiğim boğulan bir balık gibi ağzım açık bir şekilde ekrana bakmak.

"Bu hiç mantıklı değil..." Artık kelimeleri oluşturmayan harflere bakarken fısıldıyorum. Tüm makale karmakarışık beynimden süzülüyor ve ortaya bir karmaşa çıkıyor.

"Bekle," diyorum gözlerimi Eddie'ye dikerek. "Bu da şu komik olması gereken ama acımasız YouTube şakalarından biri mi?"

"Bana bir maç için bilet bulabilir misin?" Eddie bana hayretle bakıyor. "Ön sıradan mı yoksa özel locadan mı?"

Telefonum masamda titriyor ve neredeyse yerimden sıçırıyorum. Arayan en iyi arkadaşım (ve Sebastian'ın küçük kız kardeşi) Marie'ydi.

Şimdi bunun bir şaka olmadığını biliyorum. Marie acil bir durum olmadıkça asla aramaz. Eğer mesaj atmak yerine arıyorsa, bu ölüm kalım meselesidir.

"*Alina!*" diye çığlık atıyor telefonu açtığımda. "*Neler oluyor?! Kardeşimle nişanlandın mı?!*"

"BEN... BEN..." Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum. Sanki biri hayatımı aldı ve kar küresi gibi salladı. Hâlâ yetişmeye çalışıyorum.

"Nişanlanmadık," diyorum titreyen sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Bu bir hata."

"*Her haber kanalında var,*" diye bağılıyor Marie. "*Bu nasıl oldu? Siz ikiniz benim arkamdan iş mi çeviriyorsunuz?*" "Hayır! Rahatsızlığını sekiz yıldır görmedim."

Sebastian'ı en son lise mezuniyetimde görmüştüm. Eels ile yeni sözleşme imzalamıştı ve Miami'ye taşınmak üzereydi.

Bütün gece bana zar zor baktı.

Resepsiyonist Jane yanakları kızarmış bir şekilde içeri giriyor. Biraz nefes nefese görünüyor. "Alina!" diyor kocaman bir gülümsemeyle. "Sebastian Kemp sizi görmeye geldi."

"O burada mı?!" Ben, Marie ve Eddie hepimiz aynı anda söylüyoruz. "Bu arada tebrikler," diyor Jane. "*Çok* seksi."

Jane onu almak için dışarı koşar.

"Gitmeliyim," diyorum Marie'ye. Kendimi *çok* telaşlı hissediyorum. Sebastian Kemp burada mı? Hayatımın en büyük aşkı *burada* mı? *Benim*

Ofis mi? *Benimle* konuşmak mı istiyorsun? Nefes almak için bir saniyeye ihtiyacım var.

"*Sakın telefonu yüzüme kapatayım deme,*" diye bağılıyor Marie. "*Beni hoparlöre al.*" "Marie, sanmıyorum-"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"*O benim kardeşim! Beni hoparlöre al. Bu işte onun kirli elleri olduğunu biliyorum!*"

"Tamam, tamam," diyorum düğmeye basarken.

"*Bunun için çok üzgünüm Alina,*" diyor Marie, yüksek sesi tüm ofisini dolduruyor. "*Kardeşimi öldüreceğim.*" Ellerim titreyerek ayağa kalkıyorum ve Eddie'ye dönüyorum. "Bizi bir dakika yalnız bırakabilir misin?"

Kravatını düzeltirken "Hiç şansın yok," diyor.
Saçımı, gömleğimi ve -yemin ederim bunu daha önce hiç yapmamıştım- göğüslerimi düzeltirken "Siktir," diye fısıldıyorum. Hayatımın karşılıksız aşkı koridorda ilerlerken kalbim küt küt atarak kapıya bakıyorum.

Üçüncü Bölüm

Alina

W^{ow}. Sebastian Kemp ağır çekimde koridorda yürürken bu kelime kafamın içinde tekrar tekrar yineleniyor. En azından, İşte böyle hissettiriyor.

Onu son gördüğümde hala bir çocuktü. Şimdi tamamen erkek. Ve göz kamaştırıcı.

Jane fırtına gibi konuşuyor, yürürken onun dikkatini dağıtıyor.

Onu kontrol etme fırsatını değerlendirdim. Ona yukarıdan aşağıya bakarken nefesim kesiliyor. Sadece seksi değil, aynı zamanda tasarımcı elinden çıkma her şeyiyle şık da - koyu renk kot pantolon, açık mavi düğmeli gömlek, kahverengi blazer ceket. Muhtemelen dünyanın dört bir yanındaki tasarımcılar, kendilerinden bir şeyler giymesi umuduyla ona akın akın kıyafet gönderiyordur. Ben de onları suçlamıyorum. Bu adam yürüyen bir reklam panosu. Muhteşem biri.

Uzun boylu, kaslı ve yırtıcı bir kedinin kıvrak çevikliğiyle hareket ediyor. Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor. Vücudu beni alarma geçiriyor ama kalbimi asıl çarptıran onun güzel yüzü.

Gençlik yıllarımı o dudakların hayalini kurarak geçirdim. O delici mavi gözlere bir anlık bakışım bile aşkımın haftalarca devam etmesini sağlayabilirdi.

Sebastian'ı sevdiğim gibi bir çocuğu hiç sevmedim. Ve muhtemelen asla da sevmeyeceğim.

Kalbimde özel bir yeri var - ilk aşkların yaşadığı yer.

Beni son gördüğünden beri olduğum gibi sakın, soğukkanlı ve soğukkanlı bir kadın olarak kalmaya çalışıyorum, ama kendimi Marie'nin aşk acısı çeken en iyi arkadaşı olmaya geri döndüğümü hissediyorum.

"İşte burada," diyor Jane, bana kıskanç bir bakış atarak. "Sniper'ın ta kendisi."

Sebastian beni görünce durdu. Bana şok içinde bakarken mavi gözleri biraz açılıyor. *Neden bana öyle bakıyor? Kahretsin, öğle yemeğinde ispanak yedim. Dişlerimde hiç ispanak var mı?*

"Alina?" diyor kısık bir sesle, buz mavisi gözleri beni mknatıs gibi kendine çekerken. "Vay canına, ben-"

"*Bu o mu?!"* Marie hoparlörden ciyak ciyak bağıyor. "*Sebastian, ben anneme söylemeden önce kendini açıklasan iyi olur. Neden bütün büyük haber kanalları Alina ile nişanlandığını söylüyor?!"*

"Büyük bir hayranınızım!" Eddie elini uzatarak bana doğru koşarken neredeyse beni iterek yolumdan çekileceğini söylüyor. "Benim takımım Electrics, ama senin her zaman büyük bir hayranın oldum! Bir selfie alabilir miyim?"

Sebastian şaşkın gözlerini benden hiç ayırmıyor. Kız kardeşi masanın üstündeki telefonumdan ona laf atarken bile, Eddie fotoğraf çekerken kolunu omzuna atarken bile, Jane sarı saçlarını savurup gideceğini söylerken bile. *Benden* büyülenmiş gibi görünüyor.

Olamaz. O ispanak parçası ne kadar büyük?

Bir an için arkamı dönüyorum ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum.

"*Sebastian!"* Marie bağıyor. "*Beni duyabildiğini biliyorum. Ofiste yankılanan sesimi duyabiliyorum! Cevap ver bana!"* Sonunda kendine gelir gibi oldu. "Merhaba, Marie."

"*Ne yapmaya çalışıyorsun? Dalga geçtiğin kişi benim en iyi arkadaşım. İnanamıyorum-"*

"Sorun yok Marie," diyorum sözünü kesmeye çalışarak ama o devam ediyor. "Bununla başa

çıkabilirim."

"Hayır, yapamazsın. Çok nazıksın. Sebastian, bana hemen neler olduğunu anlat yoksa oraya gidip-"

"Daha özel bir yere gitmeye ne dersin?" Ofisimin kapısını kapatırken fısıldıyorum, Eddie'yi içeriye hapsediyorum.

cırtlak telefon.

Sebastian minnetle gülümseyerek, "Bu hoşuma gider," diyor.

Onu koridordan boş konferans odasına götürürken bana bakmaya devam ediyor. Cam pencerelerden yapılmış, bu yüzden fazla mahremiyetimiz olmayacak, ama en azından ses geçirmez.

Yanımızdan geçen herkes kiminle yürüdüğümü görünce iki kez bakıyor. Ne de olsa Sebastian hokey kraliyet ailesinden.

Hokeyden hoşlanmayan insanlar bile Sebastian'ı yakışıklılığından ya da buz dışındaki maskaralıklarından tanıyor.

İçeri girdiğimizde ve kapıyı kapattığımda vücudum çok sıkı ve gergin. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. "Kız kardeşin selam söylüyor," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

Gülüyor ve bu hissettiğim gerginliği biraz olsun hafifletiyor.

Bunu hala atlatamadım. Bu Sebastian Kemp. Sebastian Kemp.

Ünlü biri olduğu için yıldızlara çarpılmış ya da bunalmış hissetmiyorum. O benim için bundan daha fazlası. O sevdiğim ilk ve tek erkek.

"Sanırım neler olduğunu merak ediyorsunuz," diyor gergin bir kahkahayla, dev konferans salonu masasına yarı oturur, yarı ayakta dururken.

"Yüzümün neden tüm haberlerde yer aldığını merak ediyordum." "Ve neden nişanlandığınızı söylüyor?"

"Evet, o da var."

Derin bir nefes alıyor ve elini dalgali kahverengi saçlarında gezdiriyor. İpeksi buklelerin yüzünün yanlarına doğru yuvarlandığını gördüğümde neredeyse inleyecektim.

Televizyonda olduğundan çok daha seksi. Karşılaştıramaz bile.

Ve ben hepsini gördüm. Gıcır gıcır bir smokin giydiği ödül törenlerini, kapüşonlu tişörtü ve kot pantolonuyla donmuş hindi ya da okul malzemeleri dağıttığı yardım etkinliklerini ve hem kazandığı hem de kaybettiği maçlardan sonra gece geç saatlerde yaptığı basın toplantılarını

-Bunlar en sevdiklerim. Bazen duş almadan önce terli tişörtüyle çıkıyor ve dağınık saçları çok güzel görünüyor. Bir galibiyetten sonra yüzündeki gülümsemeyi seviyorum, ama bir mağlubiyetten sonra daha da çok seviyorum. Her zaman biraz üzgün görünür ve sesi derinleşir ve büyür. Gözleri elmas gibi kırılğan ve sert olur. Onu izliyorum ve eve, yanıma gelmesini hayal ediyorum. Ona bir içki hazırlıyorum, onunla birlikte kanepeye kıvrılıyorum ve her türlü yolla daha iyi hissetmesini sağlıyorum...

"Her şeyi berbat ettim Alina," diyor başını öne eğerek.

Şimdi bile ona gitmek istiyorum. Onu daha iyi hissettirmek istiyorum. Bunun yerine kollarımı kavuşturuyorum ve ayaklarımı sabit tutuyorum.

Bana San Antonio'da Hyenas ile bir sözleşme teklif edildiğini ve takım sahibinin onun itibarı konusunda nasıl endişelendiğini anlatıyor. Çok fazla içki, kavga ve kızlar. O makalelere hiç bakmadım. Pembe gözlüklerimi takmaktan mutluyum, çok teşekkür ederim.

"Menajerim nişanlandığımı ağzından kaçırdı ve muhtemelen birileri bunu basına sızdırdı," diyor başını sallayarak. "Sanırım bunun imajıma yardımcı olacağını düşündü."

"Nişanlı mısın?"

Kalbimi parçalayabilecek cevabı beklerken tüm vücudum gergin.

"Hayır," diyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. "Sahibi nişanlımın adını sordu ve ben de... seninkini söyledim." Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

"Neden ben?"

"Bilmiyorum."

Bırakmak üzereydim, ama sonra bırakmadım. Artık bir zamanlar tanıdığı o utangaç, uysal kız değilim. Titreyen bacaklarımın söylediklerine rağmen artık kendine güvenen güçlü bir kadınam.

"Hadi ama Sebastian," diyorum sert bir sesle, onu aşağıya doğru süzerken. "Yüzüm tüm haberlerde. En azından bana gerçeği borçlusun. Neden benim adımlı söyledin?"

Derin bir nefes alıyor ve bana bakarken başını öne eğiyor. "Her zaman senin evlilik için uygun olduğunu düşünmüşümdür. Tanıdığım ve eşim olarak görebileceğim tek kız sensin."

Şok içinde ona bakarken ağzım açık kaldı. Ben mi? Evlilik malzemesi mi? Ne? Bu ne zaman oldu?

"Ama o zamanlar hayatta olduğumu bile bilmiyordun," diyorum şaşkınlıktan donakalmış bir halde. "Beni görmezden geldin. Benden nefret ettiğini sanıyordum." "Senden *nefret* mi ediyordum?" diyor sert bir ses tonuyla. Aramızdaki mesafeyi bir çırpıda kapatıyor. Bir anda onun güzel yüzüne bakıyorum.

Sıcak parfümü ciğerlerime doluyor. "Senden asla nefret etmedim, Alina. Ben... senden korkuyordum." "Benden korkmak mı?"

"O kişi sen olacaksın ve ben her şeyi berbat edeceğim diye korktum."

Uzun bir süre birbirimize baktık. Her zaman dudaklarından dökülen o kelimeleri duymayı hayal etmişimdir. Fantezilerimde, mükemmel şeyi söyledim ya da ayak parmaklarımın üzerine basar ve onu öperdim, ama şu anda tek yapabildiğim şok içinde ona bakmak.

"Sana söylemek istedim Alina," diyor uzanıp koluma dokunurken. Tüylerim diken diken oluyor. "Ama ben-"

Konferans odasının kapısı arkamızda açılıyor ve Komedyen içeri dalıyor. O kadar sarsılmış ve gerginim ki ona bağıyorum. "Ne istiyorsun?"

Bay Seinfeld şaşkınlıkla başını geriye atar, ancak Sebastian'a döndüğünde gülümseyerek hemen toparlanır. "Alina, bana muhteşem Sebastian Kemp ile nişanlı olduğunu söylememiştin."

Komedyen bile Sebastian'dan etkilenmiş görünüyor.

Sebastian bana özür dileyen bir bakış atarak, "Hepsi bir yanlış anlaşılıyordu," diyor. "Bunu hemen haber kaynaklarıyla görüşüp açıklığa kavuşturacağım. Biz nişanlı değiliz."

"Aynen öyle!" Kabarcıklı bir sesle söylüyorum. "Biz zaten evliyiz!"

Sebastian şok içinde bana bakıyor.

Yanına gidiyorum, elimi kaslı sırtından yukarı kaydırıyorum, ayak parmaklarımın üzerine basıyorum ve yanağından öpüyorum. "Öyle değil mi bebeğim?" Bana sırtıyor ve aşkım tüm gücüyle geri geliyor. Sanki hiç gitmemiş gibi.

"Doğru," diyor bana gülümserken. "Bu küçük hanım kabul ediyorum dediğinde beni dünyanın en mutlu erkeği yaptı."

Ayak parmaklarımın üzerinde durup yanağını tekrar öperken sırtıyorum. Çünkü bu gösterinin bir parçası.

Ve çünkü tüm bunlar yüzümüze patlamadan önce olabildiğince çok öpücük almalıyım.

Dördüncü Bölüm

Sebastian

"Zavallı Alina'ya bunu yaptığına inanabiliyor musun?" Marie bana tiksintiyle bakarak şöyle dedi. "Anne?"

Annemin evinde, yani benim büyüdüğüm evde, mutfak masasının etrafında oturmuş kahve içiyoruz. Yorgun gözlerle kızgın kız kardeşimi izliyorum, yarı yarıya elindeki kaynar fincanı yüzüme fırlatmasını bekliyorum.

Annem elindeki kupaya bakarken gülümsememeye çalışıyor. "Bu ikisinin bir araya geleceğini biliyordum. Bunu yıllar önce söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Birlikte değiller anne!" Marie neredeyse çılgık atıyor. "Hepsini o uydurdu!"

Onlar tartışırken ben kendimden geçiyorum. Aklım doğrudan Alina'nın karşında durduğu o konferans odasına gidiyor.

Onu gördüğümde bedenime nüfuz eden derin huşu duygusunu şimdi bile hissedebiliyorum. Uzuvarım uyuştı. Kalbim dört nala koşan binlerce atın toynakları gibi gümbürdedi. Nerede olduğumu unuttum. Ne yaptığımı da. Odaklanabildiğim tek şey oydu.

Alina bir zamanlar tanıdığım utangaç inek kız değil. Büyüdü ve inanılmaz bir kadın oldu. Zeki, başarılı ve müthiş bir afet.

Onu o yıpranmış siyah beyaz Converse ayakkabıları, kot pantolonu ve üzerinde "*Umarım İki Takım da Eğlenir*" gibi zekice bir şey yazan tişörtüyle hatırlıyorum. Onu ofiste uzun bacaklarını öne çıkaran ince gri kalem eteği, topuklu ayakkabıları ve onu çok profesyonel gösteren beyaz bluzuyla böyle giyinmiş görmek şok ediciydi.

Düz kahverengi saçları da uzundu ve mükemmel poposunun üzerinde bir yerde bitiyordu.

Ama o kocaman gülümsediğinde, beni gençliğime geri götürdü. Marie ile birlikte bu masada oturup ev ödevleri üzerinde çalışırken kalemini nasıl çiğnediğini hala çok iyi hatırlıyorum. Buzdolabından yiyecek bir şeyler alır ve ona göz ucuyla bakardım. Ne zaman göz göze gelsek, hemen gözlerini kaçırır ve o sevimli yanakları kıpkırmızı olurdu.

"Peki, buradaki son oyun nedir?" Marie elini kalçasına koyarak soruyor. Tezgâha yaslanmış, bana dik dik bakıyor.

"Alina'yla evliymişsin gibi davranıp onun arkasından etek giyen her kızla yatacak mısın?"

"Ne?" Şak diye söyledim. "Hayır!"

Ondan başka kimseyi istemiyorum. Artık istemiyorum.

O her zaman benim için doğru kişiydi ama ben bunu fark edemeyecek kadar aptaldım. Hokeye ve en üst seviyeye çıkmaya çok odaklanmıştım. Tam önümde duran hazineyi göremedim. Onu hafife aldım. Yılları kaçırdım. Benim olabileceği yılları. Bunun için kendimi affedebilir miyim bilmiyorum ama tek yapabileceğim bundan sonrasını düşünmek ve ileriye bakmak. Kaybedilen zamanın üzerinde durmanın bir anlamı yok.

Marie başını sallayarak, "O çok iyi biri," diyor. "Bu her zaman Alina'nın sorunu olmuştur. Onun adını çamura bulayacaksın ve o bundan ne kazanacak?"

"Ona iyi bir ödeme yapacağım," dedim. Paradan hiç bahsetmedik; ben daha bahsetmeye fırsat bulamadan o evet dedi. Ama ona o kadar iyi bir iş ayarlayacağım ki bir daha asla para konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak.

"Bundan hoşlanmıyorum," diyor Marie hışımla.

Annem gülümseyerek, "Bence çok romantik," diyor.

Marie gözlerini devirerek, "Çok fazla aşk romanı okuyorsun," diyor. "Birine nişanlanmış gibi davranması için para ödemenin romantik bir yanı yok."

Annem sırıtıyor. "Aşık olduklarında ama bunun farkında olmadıklarında." Şimdi anlıyorum.

Alina Hoover'ın tam bana göre bir kadın olduğunun farkındayım.

Onunla evlenmek, bir malikane almak ve içini bebeklerle doldurmak istiyorum. Hayatımın geri kalanını o inanılmaz kadınla geçirmek istiyorum. Ve bunun bu gece başlamasını istiyorum.

Yarın saat beşte onu limuzinle alıp havaalanına gideceğim ve Van Morgan'ın özel jetiyle San Antonio'ya uçacağım.

Düzenleyeceği şık partiye katılacağız ve her şey yolunda giderse gecenin sonunda San Antonio Hyenas ile bir sözleşme imzalamış olacağım. Ve eğer işler *gerçekten* iyi giderse, Alina bana yeniden aşık olacak.

Marie kısık gözlerle bana bakıyor. "Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum Sebastian. Ama en iyi arkadaşıma zarar verirken, seni öldürürüm."

Sıraya girmesi gerekecek.

Alina'ya zarar verecek kadar aptal olsaydım, önce kendimi öldürürdüm. Bu dünyada isteyeceğim son şey.

Beşinci Bölüm

Alina

Mütün hafta boyunca telefonum susmadı! Her beş dakikada bir arayan, mesaj atan ve e-posta göndererek son gelişmeleri öğrenmeye çalışan sadece arkadaşlarım ve ailem değil, aynı zamanda medya da var. Haber kanallarından ve magazin sitelerinden -en büyüklerinden en önemsiz YouTube kanallarına ve podcast'lere kadar- iki yüzden fazla röportaj talebi aldım. Ben de hepsini görmezden geldim. Bununla nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyorum.

Halkın Sebastian Kemp'in yeni karısına olan ilgisini cidden hafife almışım.

Parti bu gece ve ben çıldırıyorum.

Yıllar boyunca birçok kez Sebastian'la ilk randevumu hayal etmişim ama en tuhaf fantezilerimde bile hiçbir zaman böyle olmamıştı.

"Neden San Antonio'ya gidiyorsun?" Telefonumu şarja takarken Eddie soruyor. Daha öğlen bile olmamıştı ve şarjı aşırı hareketlilikten çoktan bitmişti. "Sebastian The Hyenas'la mı anlaşıyor?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum San Antonio'nun demografik istatistiklerini çıkarırken. Oraya gitmişken biraz çalışsam iyi olur. Bay Seinfeld'in genişlemesi için iyi bir yer olabileceğini düşünüyorum. Sebastian geldiğinden beri araştırıyorum.

Büyüyen, canlı bir şehir ve eğer orada yeni bir şube açarsam ve Sebastian da orada yaşarsa... Bu harika olmaz mıydı?

"Kocanın nerede imza attığını bilmiyor musun?" Eddie bana ters ters bakarken soruyor. Ben de ona ters ters bakıyorum. "Herkes gibi sen de basın toplantısında öğreneceksin."

Bilgisayarına geri dönerken homurdanıyor.

"Bayan Hover," diye bağırıyor Bay Seinfeld arkamdan. O kadar yükseğe zıplıyorum ki dizlerim neredeyse masamın altına çarpıyor. Sırtım kapıya dönük olmasın diye masamı çevirmek zorunda kalıyorum. Komedyen bunu bana *hep* yapar.

"Merhaba efendim," diyorum kalbim küt küt atarak etrafımda dönerken. "Sizin için ne yapabilirim?" "Rapor ne zaman hazır olur?"

"Pazartesi sabahı ilk iş olarak sizin için hazırlayabilirim!"

Kaşlarını çatıyor ve başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor. "Kazanan olsa iyi olur," diye gür sesiyle koridorda sesleniyor. Belki de bu adamdan olabildiğince uzaklaşmak için Anchorage, Alaska'yı seçmeliyim.

İşime geri dönmeye çalışıyorum ama ellerim çok hızlı çalışıyor ve ne olduğunu anlamadan Sebastian Kemp'in resimlerini aramaya başlıyorum. Parlak mavi gözleri ve muzip sırtışıyla güzel yüzü beliriyor. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi randevu için heyecanlanmaya bırakıyorum.

Özel bir jetle uçacağım - sadece o ve ben - ve sonra süslü bir parti için bir milyarderin evine gideceğiz. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve tüm bunları ergenlikten beri sevdiğim adamın kollarında yaşayacak olmak çok heyecan verici. Sabırsızlanıyorum!

Altıncı Bölüm

Alina

"Bilmiyorum," diyorum uzun, dökümlü kırmızı bir elbiseyle banyodan çıkarken. Sebastian bu öğleden sonra gönderdi. Çok güzel - Julia Roberts'ın gişe rekorları kıran bir filmin sonunda giyeceği türden bir şey - ama bunu evimde giymek bana kendimi aptaldan başka bir şey hissettirmiyor.

Marie yavaşça başını sallıyor ve bana hayretle bakıyor. "Çok çarpıcı."

"Gerçekten mi?" Aynaya dönerek söylüyorum. Elbise büyüleyici, bu konuda haklı, sorun olan elbisenin içindeki benim.

"Daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim."

"Ve daha önce hiç özel bir jetle uçmadın," diyor elbiseyi arkadan düzeltmek için zıplarken, "ve daha önce hiç bir milyarderin evindeki bir partiye gitmedin."

Ve Sebastian'la hiç çıkmadım.

"Gerçekten bunu başarabileceğimi düşünüyor musun?" Derin bir nefes alarak soruyorum. Bana bakarken gözleri sulanıyor.

"Evet, düşünüyorum." "Neden bu kadar duygusallaşıyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor gözlerini silerek. "Kardeşıme çok kızmıştım ama düşündükçe... Bunun daha mükemmel olduğunu düşünüyorum. Sen ve o... Kardeş olarak... Aile olarak."

"Biz her zaman bir aileydik," diyorum sıcak bir gülümsemeyle, kendi gözlerimin yaşardığını hissederek. "Evet, ama bu resmi olabilir."

"Dur, dur, dur," diyorum, onunla birlikte hayal dünyasına dalmadan önce kendimi tutuyorum. "Bu sadece bir randevu. Gerçek bir randevu bile değil. Sahte bir randevu. Süper romantik."

Marie söylediğim hiçbir şeyi duymamış gibi gülümsüyor. "Göreceğiz," diye fısıldıyor. "Bu sadece bir randevu değil. Bu özel bir şeyin başlangıcı. Bunu hissedebiliyorum."

Sebastian beni saat beşte aldığında, tamamen süslenmişim. Marie öğleden sonrayı saçlarım üzerinde çalışarak geçirdi, bazı tutamları küçük karmaşık örgüler haline getirdi ve diğerlerini attığım her adımda Slinkies gibi zıplayıncaya kadar kıvırdı. Konuşarak, şakalaşarak ve gençlik yıllarımızı anımsayarak harika vakit geçirdik. Böyle bir gün uzun zamandır gecikmişti. Eskiden bunu hep yapardık ama işe girip yetişkinliğe adım attığımızdan beri küçük şeyleri yapmayı unutuyoruz. Marie gibi bir en iyi arkadaşına sahip olmayı bu kadar eğlenceli kılan şeyler.

Biri ön kapıyı çaldığında Marie "Bırak ben açayım," diyor. "Kibar ol," diye sesleniyorum ona yürürken.

"Alo?" Marie yavaşça kapıyı açarken derin bir sesle "Alo" diyor.

Sebastian'ın derin sesi koridordan gürleyerek geliyor. "Hey, Marie."

Marie, kızını ilk randevusuna isteksizce gönderen aşırı korumacı bir baba gibi, "Onu sokağa çıkma yasağından önce geri getirsen iyi edersin," diye uyarıyor. "Yoksa seni aramaya gelirim ve inan bana, cesedi asla bulamazlar."

"İyi olacağım," diyor Sebastian kıkırdayarak. "En iyi davranış, söz veriyorum." "Tamam o zaman," diyor Marie iç çekerek. "Kızımıza bakın."

Kenara çekilip kapıyı açıyor ve beni dairemin ortasında dikilirken buluyor.

Sebastian'ın beni gördüğünde çenesi düşüyor. Nefesini içine çekti ve beni en güzel şeymişim gibi içine çekerken tuttu.

gördüğü kadın.

Kendisini bir sonraki James Bond olabilecekmış gibi gösteren siyah smokini içinde büyüleyici görünüyor. Elinde kırmızı güllerden oluşan büyük ve canlı bir buket tutuyor.

"Vay canına, Alina," diyor biz birbirimize ateşli gözlerle bakarken.

Marie burada olmasaydı, bu daireden çıkacağımızdan bile emin değilim. Geceyi benim yatak odamda, bu güzel ve şık kıyafetlerle yerde buruşmuş bir şekilde geçirebilirdik.

"Görünüyorsun..." diyor, kelimeleri bulamadan. "Muhteşem."

"Teşekkür ederim," diyorum utanarak. "Gitmeye hazır mısın?"

"Limuzin aşağıda," diyor gülleri uzatırken. "Bunlar senin için."

Ben onları tutarken ellerimiz birbirine değiyor. Tüylerim diken diken oluyor ve yanaklarım kıpkırmızı oluyor. Kendimi bir kez daha utangaç, beceriksiz bir genç kız gibi hissediyorum. Bu adamın kendime güvenen kadın halimi bu kadar kolay yok edebilmesi çılgınca. Nostalgik bir şekilde hoşuma gidiyor.

"Çiçekler için teşekkür ederim," diyorum çiçekleri burnuma götürüp kızaran yanaklarımı gizlemek için kullanırken. "Çok güzeller." Marie çiçekleri suya koymak için ellerimden alırken Sebastian'ın gözleri hâlâ bende.

Birdenbire dairemın küçük girişinde yalnız kaldık. Bunu binlerce kez hayal etmişim -Sebastian'ın beni randevuya götürmesini- ama şimdi fark ediyorum ki fantezilerimde hiç diyalog yoktu. Sebastian Kemp gibi muhteşem bir süperstar gönül adamına ne söylersiniz?

"Smokinini beğendim," diyorum elimi yakasından aşağı kaydırıp altındaki sert göğüs kaslarını hissederken. Birden ne yaptığımı fark ediyorum ve elimi sıcak bir sobaya dokunmuşum gibi geri çekiyorum.

Yanaklarım iyice ısınırken gözlerim ona dikiliyor.

Gülümsüyor. Bu beni gülümsetiyor.

Eğer birisi onun nişanlısı olduğuma inanacaksa, bu adamın her dokunuşundan, bakışından ya da sözünden sonra kızarmayı bırakmam gerekecek. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum.

Marie döndüğünde ellerini pantolonuna silerek, "Güller suyun içinde," dedi. "Siz iki dolandırıcı gitmekte özgürsünüz."

İkimiz de vedalaşıp limuzine doğru ilerliyoruz. İçerisi çok güzel.

"Hiç limuzine bindin mi?" Sebastian hareket ettiğimizde soruyor.

"Sadece baloda," diyorum.

"Ah evet," diyor sırtarak. "Bunu hatırlıyorum. Connor Hartwell ile gitmiştin. Çok kıskanmıştım. Ona vurmak istemiştin."

Şok içinde ağzım açık kaldı. Bunu hatırladığına inanamıyorum.

"Kıskanıyor muydun?" Hâlâ tam olarak inanamadığımı söylüyorum. "Connor Hartwell'i mi?"

Elini saçlarında gezdirirken sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "O pembe elbisenin içinde nasıl görüldüğünü gördüğümde... Ve sonra seni onun kolunda okula girerken izlediğimde... Evet. Kıskandım."

Vay canına. Hiçbir fikrim yoktu.

"Eğer isteseydin seninle gelirdim," diyorum alaycı bir sırıtışla. Sebastian bana hiç ilgi göstermediği ve iki yıl önce mezun olduğu için bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama yine de o zamanlar sürekli bunu düşünmüştüm.

"Yapmalıydım," diyor o muhteşem mavi gözleriyle beni delip geçerken. "Belki o zaman bunca zamanı boşa harcamamış olurduk."

Ona bakarken gülümsüyorum ve sonra gözlerimi indiriyorum. Geçen sekiz yılın boşa geçen bir zaman olup olmadığından emin değilim. O zamanlar birbirimiz için hazır değildik. Bazen insanlar ruh eşlerini bulmadan önce kendilerini bulmak zorunda kalırlar. Sanırım o kayıp yıllar ikimiz için de öyle oldu.

"Bütün gece kapıya bakıp durdum," diyorum utangaç bir kahkahayla. "Kapıları tekmeleyerek açtığın, bana doğru yürüdüğün ve kristal kürenin altında beni dansa kaldırdığın gibi bir fantezim vardı."

Uzandı ve elimi tuttu. Eli düşündüğümde daha yumuşak. Daha da güçlü. Ona bakarken içimi sıcak bir ürperti kaplıyor.

Bir an için beni öpebileceğini

düşündüm. Öpmesini çok istiyorum.

Çenem kalkıyor, dudaklarım aralanıyor. Onun büyülü mavi gözleri beni büyülüyor. Onun büyüsüne kapılmış çaresiz bir geyik yavrusuyum. O koltuğunda kayıyor. Ben de benimkinde.

Hava elektrik arzusuyla doluyor. Kalbim çarpıyor.

Sonra şoför frene basıyor ve ben kaygan deri koltuktan uçuyorum. Olabilecek en klassız, en gösterişsiz şekilde yere uçarken Sebastian bana uzanıyor.

"İyi misin?" diye soruyor kolumdan tutup beni yukarı

çekerken. "Ben iyiyim!" Utançtan kızarak söylüyorum.

Cam bölmesi aşağı kayıyor ve sürücü dikiz aynasından bize bakıyor. "Bunun için üzgünüm Bay ve Bayan Kemp! Aniden bir araba çıktı. Çok kısa bir süre sonra havaalanına varmış olacağız."

Sebastian pencerenin düğmesine basıp pencereyi tekrar yukarı kaldırıyor. Yine yalnızız ama o an geçti.

Mahvetti
m. Her
zamanki
gibi.

Yedinci Bölüm

Alina

Limuzin etkileyiciydi ama Van Morgan'ın özel jeti gerçek dışı. Havalanırken o kadar yumuşak ve sessiz ki Colorado'yu dikiz aynasında bırakıyor. Uçakların dikiz aynası var mı? Muhtemelen yoktur.

"Ne düşünüyorsun?" Sebastian yüzünde güzel bir sırıtişla soruyor.

Ona böyle aptalca bir şey söyleyecek değilim, bu yüzden ona her zaman aklımda olan başka bir şeyden bahsediyorum. "Yavru köpekler."

"Yavru köpekler mi?"

Yüzündeki şaşkın ifadeye gülüyorum. "Bir tane almayı kafaya taktım." "Peki, sen neden almıyorsun?"

"Ev sahibim beni öldürür," diyorum hüzünlü bir kahkaha atarak. "Yani hadi ama, küçük bir pug yavrusu ne kadar yaygara koparabilir ki?" "Parkelerdeki pençeleri, havlaması ve *kazaları* dışında."

"Benim tarafımda olman gerekiyordu," diyorum sırtarak. "Tabii ev sahibim George'u partiye götürmek istemiyorsan..."

Önümdeki büyük deri koltukta oturuyor ve elinde bir kadeh viski var. Bu jet yaklaşık yirmi kişilik, ama pilotlar dışında burada sadece biz varız. Hostesi merak ediyorum ama sormuyorum. Sebastian muhtemelen yalnız kalabilmemiz için ona evde kalmasını söylemiştir. En azından ben hüsni kuruntu içinde böyle düşünüyorum.

"Hayır," diyor sırtarak. "Kolumda olmanı tercih ederim, Alina. Sen dünyadaki en güzel kızsın."

Sadece iltifat olmasına rağmen gülümsüyorum. Herhangi biriyle çıkıyor olabilir. Herhangi çarpıcı bir model, herhangi muhteşem bir aktris, herhangi havalı bir şarkıcı. Benim hepsinden daha güzel olduğumu düşünmesi mümkün değil ama yine de... Sanki tam olarak böyle düşünüyormuş gibi bana bakıyor.

Sebastian ayağa kalktığı anda uçak seyir irtifasında uçmaktadır. "Ne yapıyorsun?" Ön taraftaki mutfığa baktığında soruyorum. "Uzun zaman önce yapmam gereken bir şey."

Servis alanına doğru yürüyüp gözden kaybolurken onu ilgiyle izliyorum. Neler oluyor?

Uçağın ışıkları kapanıyor ve aşağıdaki şehrin ışıklarının sıcak parıltısının yanı sıra karanlığa gömülüyorum. Yumuşak bir müzik çalmaya başlıyor - Chris de Burgh'den *The Lady In Red*.

Kırmızı elbiseme bakarken gülümsüyorum.

Dönen, ışıltılı, kristal küreye benzer bir ışık uçağın kabinini dolduruyor.

Sebastian eli belinde dışarı çıkarken yüzümde bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Çok yakışıklı. Çok asil. O benim geçmişim, bugünüm ve umarım geleceğim, hepsi tek bir çarpıcı pakette toplanmış.

"Benimle dans eder misin?" diye soruyor, elini uzatarak. "Balo değil ama idare eder."

Elimi onunkinin içine kaydırdım ve ayağa kalktım. "Bu balodan daha iyi."

"Evet, çünkü o pislik Connor Hartwell burada değil."

Gülüyorum. "Sen kazandın, Sebastian. Artık kıskanmana gerek yok."

Dünyanın en doğal ve en kolay şeyiymiş gibi birbirimizin kollarına yerleşiyoruz. Boş uçakta dans ederken, zamansız aşk şarkısı eşliğinde sallanırken gözlerimi ondan alamıyorum.

Hayatımın en romantik anıydı. Bunu asla unutmayacağım.

Şarkının nakaratında beni yavaşça döndürüyor. Tekrar kollarına yerleşiyorum ve dudaklarımız birleşiyor.

Ergenliğe girdiğimden beri bu adamı öpmeyi defalarca hayal ettim ama bu beni hâlâ şaşırtıyor.

Ellerinin üzerimde sıkılaşması çok lezzetli, çok muhtac ve arzu dolu. Ağzının yumuşak hassasiyeti. Dudaklarımı ayırdığımda ve dilimin tadına baktığında alçak erkeksi inilti.

Hepsi benim hayal edebildiğimden daha iyi.

Sahiplenici elleri belimde sıkılaşıırken ve beni daha yakına çekerken inliyorum. Vücudu çok büyük. Çok sert.

Şarkı çalarken uçakta dururken içimde bir ateş kıvılcımlanıyor ve içime yayılıyor, artık tüm dansı dillerimiz yapıyor.

Ayrıldığımızda nefesim kesilmişti. Kalbim hızla atıyor.

Onun güzel mavi gözlerine bakıyorum ve bana nasıl baktığını görünce duygulanıyorum. Bana sanki tamamen onunmuşum gibi bakıyor. Sanki her şey hallolmuş gibi. Ben onun kızıyım ve bu kadar.

"Bunu yıllar önce yapmalıydım," diyor derin ve gür bir sesle. "Kız arkadaşımın başından beri karşımda olduğunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Kendine bu kadar yüklenme Sebastian," diye fısıldıyorum elimi yumuşak gömleğinin altından yukarı kaydırıp sert kaslarını hissederken. "Eğer her şey farklı olsaydı, bu muhteşem anı yaşayamayabilirdik. Şu anda burada, birlikte, böyle olmayabilirdik."

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve beni tekrar öpeceğini bildiğim için her yerim karıncalanıyor.

O güzel ağız üzerime iniyor ve beni biraz daha aceleyle öpüyor. Biraz daha tutkuyla. Havada süzülürken bu muhteşem adamı öperken başım dönüyor.

İnmeden önce birkaç saatimiz daha var ve bu sefer bir saniyesini bile boşa harcamayacağız.

Sekizinci Bölüm

Sebastian

Van Morgan'ın devasa malikanesinin önünde limuzinden inerken kız arkadaşımı güzel ve yakın tutuyorum. Bir grup paparazzi ellerinde kameralar ve yüzlerinde kibirli bakışlarla etrafta dolanıyor. Beni gördüklerinde gözleri parlıyor. "Dikkat et," diye hırlayarak uyarıyorum, çünkü etrafımıza üşüşüp yüzümüze ışık ve kamera tutuyorlar. Benim fotoğrafımı çekmeleri umurumda değil ama kızımın yanında olmalarını istemiyorum. Şöhretin çılgınlığına alışkınım ama Alina bunu kabul etmedi.

Yüzüme bir mikrofon tutulurken onu arkama çekiyorum.

"Sebastian, bu senin nişanlın mı?" diye soruyor karton saçlı muhabir.

Alina'yı kameraya çekmeye çalıştıklarını gördüğümde ellerim yumruk oluyor. Vücudumdaki tüm koruma içgüdüleri öfkeli bir canavar gibi uyanıyor. O benim.

Bir kameramanı ittim ve kış üstü düştü. Bu bana muhtemelen elli bine mal olacak ama umurumda değil. Daha fazlası için hazırım.

Kafamı çevirip onun yerine geçmek için acele eden bir sonraki adama ters ters bakıyorum. O kamerayı benim kıza doğrultursa parmaklarımı çenesine geçireceğim.

"Sorun değil," diyor Alina yumuşak bir sesle.

Ona bakarken dişlerim gıcırıyor. Kaslarım gerildi. Vücudum gergin. Ateş fırtınası gibi içimi yakıp kavuruyor.

Alina koluma hafifçe dokunuyor ve bana gülümsüyor. "Her şey yolunda Sebastian," diye fısıldıyor bana. "Neye imza attığımı biliyorum ve umurumda değil."

O ısıltılı bir gülümsemeyle öne çıkarken ben hâlâ derin derin nefes alıyorum. "Ben Alina Hoover," diyor meraklı muhabire. "Hepinizle tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Sebastian Kemp'le nişanlı mısınız?" diye soruyor muhabir yüzünde o lanet mikrofonla.

"Elbette nişanlıyım," diyor omzunun üzerinden bana bir gülümseme fırlatırken.

Yumruklarım hâlâ sıkı ve derin derin nefes alıyorum ama sakinleşmeye başlıyorum. Kızımın kendi başının çaresine bakabileceğini anlamalıyım. Bunu yıllardır bensiz yapıyor.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Ben ikinci sınıftaydım," diyor gülerek. Üzerinde yaklaşık on kamera var ama o hiç telaşlanmış görünmüyor. İnanılmaz biri. "Barbie oynamak için arkadaşımın evine gittim ve onu ilk kez gördüm. Kanepede oturmuş video oyunu oynuyordu. Üzerinde ona göre çok kısa olan mavi bir şort -her zaman çok hızlı büyüydü- ve bir X-Men tişörtü vardı. Saçları dağınıktı ve arkaya doğru sarkıyordu. Onu görür görmez aşık oldum. Onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum."

Utangaç bir gülümsemeyle arkasını döndüğünde sarsıldım. Bunu hatırlıyor mu? Bir tek ben hatırlıyorum sanıyordum.

Kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış ve dört farklı renkte toka ile arkadan bağlamış bir şekilde oturma odama girdiğini hatırlıyorum. Çok tatlıydı. Hayatımda ilk kez bir kıza aşık olmanın ne demek olduğunu anlamıştım.

Öğleden sonrayı onu fark etmemiş gibi davranarak geçirdim ama fark etmiştim. Göz ucuyla ona bakıp durdum ve neden duramadığımı merak ettim.

Birkaç soruya daha cevap veriyor ve sonra bana dönüyorlar.

"Sebastian, The Hyenas ile mi anlaşıyorsun?" diye soruyor

içlerinden biri. "Yorum yok," diye homurdandım.

"Muhteşem Sebastian Kemp'in San Antonio'da çalışması heyecan verici olmaz mıydı?" Alina sırtarak soruyor ve beni

heyecanlandırıyor. "Eminim San Antonio'nun muhteşem insanları Stoney Cup'ın ilk kez bu güzel şehirlerine gelmesini çok isterler.

hiç, öyle değil mi?"

"Peki, bu The Hyenas ile anlaştığı anlamına mı geliyor?" diye soruyor muhabir mikrofonunu ona çevirerek. "Göreceğiz," diyor bilmiş bir sırıtışla. "Belki. Belki de değil."

Kolunu kendiminkiyle birleştirip kalabalığın arasından ilerliyorum. Patikada bizi takip etmeye çalışıyorlar ama onlara attığım uyarı bakışı geri çekilmelerine neden oluyor.

"Onlarla konuşmak zorunda değilsin," diye fısıldıyorum yalnız kaldığımızda.

"Biliyorum," diyor neşeli bir gülümsemeyle. "Çok eğlenceli. Bütün şehir senin Sırtlanlar'a katıldığını konuşana kadar bekle. Kontratına fazladan bir sıfır daha eklenecek."

Ona bakarken başımı sallıyorum ve gülüyorum. Bu kadın beni şaşırtmaya devam ediyor.

"İnanılmazsın." "Tam da farkına varmıştın," diyor sırtarak.

Aşık olmak için çok mu erken? Her şey *yıllarca* buzul hızında ilerledikten sonra nasıl olur da aniden yıldırım hızıyla ilerleyebilir?

Sanırım aşk bazen böyle aptalca olabiliyor.

İki dev fedai devasa kapılarda bekliyor. Tam bizim için açacaklardı ki bir şey hatırladım ve durdum.

Paltomun içine uzanıp büyükannemin eski alyansını çıkarırken "Dur bakalım," diyorum.

Alina bunu gördüğünde gözleri parlıyor ve ben birdenbire bunu ona gerçekten veriyor olmayı diliyorum. "Gösteri için," diyorum elini tutarken.

"Doğru," diyor sanki alternatif bir gerçeklikten kopup gelmiş gibi. "Gösteri."

Bunu yapıyor olmamızdan nefret ediyorum. Bunun gerçek olmasını istiyorum. Bunun gerçek bir nişan yüzüğü olmasını istiyorum. Bana söz vermesini istiyorum.

Antika yüzüğü parmağına geçirirken vücudumda bir ürperti dalgalanıyor. Antika ama çok güzel. Platin bantlı dev bir elmas. Gözlerini ondan alamıyor gibi görünüyor.

"Bu büyükannenin mi?" diye soruyor.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu yüzük parmağıma ilk kez takılmıyor," diyor gülümseyerek bana bakarken. "Marie ve ben annenin odasında elbise giyme oyunu oynardık. Bu yüzük her zaman benim favorimdi."

Bir gün, bunu ona gerçekten vereceğim.

"Korkarım Marie senden önce davrandı bile," diyor sırtarak. "Eskiden evleniyormuşuz gibi yapardık. Teknik olarak hâlâ onunla nişanlı olabilirim. Emin değilim, kontrol etmem gerekecek."

"Kız kardeşim senin için benimle savaşmak zorunda kalacak."

"Ben paramı Marie'ye yatırıyorum," diyor gülerek. "Kız kardeşin kirli dövüşüyor."

Kalan basamakları çıkarken yüzüğe bakmaya devam ediyor. Çok çekici bulduğum bir özgüvenle doğruca fedailerin yanına gidiyor.

"Bay Sebastian Kemp ve güzel nişanlısı Alina Hoover," diyor ve sanki etkinliğe iki biletleri varmış gibi yüzüğü gösteriyor.

İkisi de beni tanıyor ve başlarını sallayarak kapıları açıyorlar. Biz içeri girerken içlerinden biri "Gecenin tadını çıkarın," diyor. "Parti arka tarafta."

Burası muhteşem bir yer. Büyüdüğüm ev bu lobiye sığabilirdi.

Evin derinliklerine, gürültüye doğru ilerlerken Alina kolunu benimkine doluyor. Kolumda bir kadın olduğu için hiç bu kadar gurur duymamıştım. Işıl ışıl parlıyor. Bu kırmızı elbisenin içinde bir tanrıça gibi. Ben dünyanın en şanslı erkeğiyim.

İçimde birbiriyle savaşan düşünceler var. Kiminle birlikte olduğumu herkesin görmesini istiyorum ama aynı zamanda onu kendime saklamak istiyorum. Hiç bu kadar telaşlanmamıştım. Bu güzelliğe olan takıntım, onunla olduğum her saniye daha da güçleniyor.

Arka bahçeye adım attığımızda kafalar dönüyor ve fısıldaşmalar başlıyor. Dışarısı karanlık, ama arka bahçe muhteşem yeraltı havuzu ve ağaçlarda asılı parlayan fenerler tarafından aydınlatılıyor. Burası büyülü bir peri masalı gibi.

"Bütün bu insanları tanıyor musun?" Alina kolumu biraz daha sıkı tutarken fısıldıyor.

Quebec City Spears'ın yıldız defans oyuncusu Dustin Reese'i başımla selamlarken "Bazıları," diyorum. "Bazılarını tanıyorum, bazılarını biliyorum." Kalabalık aniden dağılıyor ve devasa çirkin bir canavar ortaya fırlıyor.

Tucker McKinstry'nin yüzünde kötü bir ifadeyle bana doğru hızla geldiğini gördüğümde nefes nefese "Kahretsin," diyorum.

Ligdeki en sert herif o. Bence hokeyi sadece insanların suratına yasal olarak yumruk atabilmek için oynuyor. Ve bunda da iyi. Yumruklama kısmında. Hokeyde vasatın biraz üstünde.

"Kim o?" Alina ses tonunda biraz tedirginlikle soruyor. McKinstry bana doğru yürürken geri adım atıyor. "Kâbuslardaki şey," diye fısıldıyorum kendi kendime, o çılgın gözlere bakarken. Bu adamı en son gördüğümde beni tahtalara öyle bir çarptı ki göğüs kafesimin parçalandığını sandım. Sanki ofiste sıradan bir günmüş gibi kaygısızca yanımdan uzaklaştı.

Bana doğru yaklaştığında yutkunuyorum. "Sebastian Kemp," diyor oğul sesiyle.

"Merhaba, Tucker."

İri elini benimkinin içine sokuyor ve tutuşunun gücünü hissettiğimde neredeyse inleyeceğim. "Artık ikimizin de Sırtlan olduğunu duydum." "Henüz değil," diyorum, elimi onun elinden çekmeye çalışarak. Sıkıca kavradı. Beni bırakana kadar hiçbir yere gitmiyorum.

"Bu gece sözleşmeyi imzalayacağım. Umarım."

"Güzel," diyor sert bir baş hareketiyle. "Sana dokunan herkesi yok edeceğim."

Ondan yayılan yoğunluğu hissedebiliyorum. O bir canavar. Benim tarafımda olduğu için gerçekten memnun olduğum bir canavar. "Harika," diyorum gergin bir kahkahayla.

Bana uzun bir süre daha bakıyor, sonra elimi bırakıyor ve sendeleyerek uzaklaşıyor. O bara doğru giderken insanlar yolundan çekiliyor.

"Kimdi o?" Alina onun gidişini izlerken sorar.

"Tucker McKinstry," diyorum onun bir bardak viskiyi su gibi içişini izlerken.

"O... yoğun."

"Bunu tekrar söyleyebilirsiniz. O ligdeki en sert adam."

Alina, "Eğer o buzun üzerinde arkanı kolluyorsa kendimi daha iyi hissedeceğim," diyor.

Sertçe yutkunuyorum ve içimde tuttuğum nefesi dışarı veriyorum. "Ben de bebeğim. Ben de."

Bazı oyuncularla biraz kaynaşıyoruz ama tek istediğim kız arkadaşımı yalnız kalabileceğimiz karanlık bir odaya çekmek.

Burada ilgilendiğim tek kişi o.

Harris Sutton geldi ve kendini tanıttı. Kim olduğunu biliyorum. Küçükken onun formasını giyerdim. Hyenas'taki tek iyi oyuncu oydu ama artık yaşı ilerledi. Ama otuz altı yaşında bile Harris Sutton buz üzerinde hâlâ hesaba katılması gereken bir güç.

"Bana sözleşmenin imzalandığını söyle," diyor gülümseyerek. "Sebastian Kemp'in bu sezon köpek sürüsüne katılacağını söyle."

Yüzündeki hevese bakıp gülümsüyorum. Etrafında iyi oyuncuların olduğu yarı yetkin bir organizasyonda olsaydı bu adam bir efsane olabilirdi. Onun yerine Sırtlanlar'a gitti, yani gerçek potansiyeline asla ulaşamadı.

Ama bu yıl? Kim bilir? Tucker McKinstry, yıldız çaylak Austin Gambill, kaleci Nolan Barlowe, İsveçli ve Koç Moss ile birlikte takıma katılırsam... Kim bilir ne kadar ileri gidebiliriz? Belki de en iyi dönemini henüz geçmemiştir. Belki Harris Sutton en iyi sezonunu geçirecek.

Alina sıcak bir gülümsemeyle bana bakarken, "Takıma katılıyor," diyor. "Sadece şu sinir bozucu sözleşmeyi imzalamamız gerekiyor."

"Büyük adam orada," diyor Harris, çimenliğin karşı tarafında kurulmuş başka bir barı işaret ederek.

Yeni milyarder sahibi Brantley Van Morgan'ı fark ettim. Etrafında her sözünü dinleyen on iki kişi var.

Harris omzuma bir tokat atarken, "Şu sözleşmeyi imzala," diyor. "Özel bir şeye başlayacağız."

Göğsümde kükreten ateşi hissedebiliyorum. Bunu istiyorum.

Burası ait olduğum yer. Bunu hissedebiliyorum. Yeni bir başlangıç istiyorum. Yeni bir şehir. Yeni bir takım. Yeni bir kız. Hayatım sonunda yerine oturuyor.

Bu benim kaderim. Burası bir efsane olacağım yer. Ve

Alina yanımdayken, bu da bir peri masalı olacak. "Gidip

merhaba diyelim mi?" Alina bana bakarak soruyor.

Elini tutup başımı sallıyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

Dokuzuncu Bölüm

Alina

The Hyenas'ın sahibine doğru yürürken Sebastian'ın gergin olduğunu söyleyebilirim. Elimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve bana minnetle gülümsüyor.

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldıyorum ona göz kırparak. "Her şeyi yapabilirsin."

Yapabileceğini biliyorum. Onun sıksa bir çocuktan dünyanın en iyi hokey oyuncusuna dönüşmesini izledim. Her hayalini gerçekleştirmesini izledim.

Onu hayal kırıklığına uğratamam. Bunu iyi satmalıyız.

Ama gerçekten, satacak ne var ki? Hayatımın büyük bölümünde Sebastian'a aşık oldum. Numara yapacak bir şey yok.

Brantley Van Morgan yaklaştığımızı görünce konuşmayı kesti. Sadece zengin görünmekle kalmıyor, aynı zamanda tüm milyarderlerin sahip olması gereken bir zenginlik aurasına sahip. Bu, sadece istediğinizi ya da istediğinizi elde edebildiğinizde sahip *olabileceğiniz* üstün bir güven havası.

"Bay Kemp," diyor elini uzatarak kalabalığı yararken. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." Sebastian elini sıkarken, "O zevk bana ait," diyor. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Van Morgan ona sıcak bir şekilde gülümsüyor ve sonra o sıcak kahverengi gözlerini bana çeviriyor. "Bahsetmeden duramadığın güzel nişanlın bu olmalı. Alina Hoover, değil mi?"

"Evet, Bay Van Morgan," diyorum elini sıkarken gülümseyerek. "Yakında Alina Hoover-Kemp olacak."

"Vahşi Sebastian Kemp'in kalbini çalmayı başaran kadınla tanışacağım için heyecanlıydım. Sen bir fişek olmalısın."

"Evet," diyorum gülerek. "Ben müthiş bir patlayıcıyım."

İkisi de kocaman gözlerle bana bakıyor. "Bunu çıktığı anda duydum," diyorum kıkırdayarak kendimi toparlamaya çalışarak. "Tam olarak kastettiğim bu değildi."

"Ondan şimdiden hoşlandım," diyor Van Morgan neşeli bir kahkahayla. "Gelin, ikinize de evimi gezdireyim."

"Çok güzel," diyorum eve doğru yürürken. Daha önce hiç bu kadar büyük ya da lüks bir evde bulunmamıştım ve iş için pek çok güzel evde bulundum. Her şeyi görmek istiyorum ama asıl dolapları görmek istiyorum.

"Beğenmene sevindim," diyor sıcak bir gülümsemeyle. "Bana beş Stoney Kupası kazan, ben de sana bir tane alayım."

"Bunu yapabilecek biri varsa o da Sebastian'dır," diyorum elimi onun elinin içine kaydırırken. Elimi minnettarlıkla hafifçe sıkıyor. Van Morgan kapıyı açıp bizi içeri alırken, "Nişanınız için tebrikler," diyor. "İtiraf etmeliyim ki oldukça şaşırdım. haberleri duymak için."

"Benim şaşırdığım kadar değil," diyorum gülerek.

Dev oturma odasında oyalanırken bizi dikkatle izliyor. Van Morgan korkutucu bir adam ama şu ana kadar sakın davranıyorum.

Odaya bakarken Sebastian'ın büyük ve sert pazusuna tutunuyorum. "Bu tabloya bayıldım."

"Bu bir Garchannio," diyor. Kim olduğunu biliyormuşum gibi başımı sallıyorum. Hayatım boyunca bu ismi daha önce hiç duymamıştım. Sebastian resme bakarken, "Çok yetenekli," diyor. "En sevdiğim ressam."

"*Kadın*," diye düzeltiyor Van Morgan. "Elia Garchannio."

"Doğru ya," diyor Sebastian başını sallayarak. "Bir an için Steve Garchannio olduğunu sandım. Benim hatam."

Gülmemeye çalışarak ona bakıyorum.

"Steve?" Van Morgan yemek odasına doğru ilerlerken fısıldıyorum.

İkimiz de kıkırdamaya başladık. "O çok ünlü. Onu kontrol etmelisin."

Van Morgan tura devam ediyor ve bize muhtemelen bir müzede olması gereken abartılı sanat eserlerini ve tabloları ve tüm aşırı zenginliğini gösteriyor.

Sonra alt kattaki şarap mahzenine iniyoruz. Kaç tane şişesi olduğunu görünce çenem düştü. Yüzlerce ömür yetecek kadar var.

Sebastian gülerek, "Bir sonraki pandemide burayı karantinaya alacağım," diyor. "Burası gerçek dışı bir yer." "Beğenmene sevindim," diyor Van Morgan gülümseyerek. "Ve istediğin zaman gelebilirsin."

"Bayan Van Morgan diye biri var mı?" Rastgele sordum. Bu adamın nesi olduğunu merak ediyorum. Yakışıklı biri ve tahmin etmem gerekirse ellili yaşlarının başında görünüyor. Gür saçları ve dolup taşan banka hesabıyla durmadan kadınları kendinden uzaklaştırıyor olmalı.

"Henüz değil," diyor daha fazla ayrıntıya girmeden. "Şu şişeye bakın. 1892'den kalma. İskoçya'daki bir şatodan açık artırmayla aldım. Güzel bir koleksiyon parçası, ama tadının sokağın aşağısındaki benzin istasyonundan alınan on dolarlık şişeden daha iyi olduğundan şüpheliyim."

Sebastian şişeyi alıyor ve ben onu incelerken solmuş etiketi inceliyor. Çok ateşli. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve on yaşındaki halime Sebastian'la randevuda olduğumu söyleyebilsem. Çok heyecanlanırdı.

Yüzünü her zaman sevmişimdir - çenesinin keskin erkeksi kıvrımını, burnunun eğimini, parlak mavi gözlerinin her zaman ortaya çıkma şeklini, özellikle de bronzlaştığında. Ona hiç böyle bakamamıştım. Sadece utanmadan bakmak. Her zaman hızlı bakışlar ve çalıntı bakışlarla yetinmek zorunda kaldım.

Ama o bu gece benim. İstedğim kadar bakabilirim.

Birden yalnız olmadığımızı hatırlıyorum. Gözlerim Van Morgan'a kaydı. Tüm bunların bir maskaralık olup olmadığını anlamaya çalışır gibi bizi izliyor.

Ona sıcak bir şekilde gülümsüyorum ve Sebastian'ın koluna giriyorum. Ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve sahte nişanlımın yanağını öpüyorum çünkü gece bitmeden önce olabildiğince çok öpücük almam gerekiyor.

Van Morgan eski şişeyi yerine koyarken, "Yandaki odayı seveceksin Sebastian," diyor. "Orası benim ofisim." Şarap mahzeninden çıkarken kalbim çarpmaya başlıyor. Bu o olabilir mi? Sebastian da aynı şekilde gergin görünüyor.

"Sebastian üniversitede tanıştığınızı söyledi?" Biz yürürken Van Morgan söylüyor. Midem bulanırken gözlerini benden ayırmıyor. Öyle mi yaptı? Bana uydurma bir üniversite hikâyesinden hiç bahsetmemiştii.

Sebastian gizlice elimi sıktı. Bunun devam et anlamına mı geldiğinden, yoksa bir tuzak olduğu anlamına mı geldiğinden emin değilim. Gerçeği söylemeye karar veriyorum.

"Hayır, bundan çok daha önce tanıştık," diyorum sırtarak. "Sebastian'ı daha vücudunda kıl yokken bile tanıyordum." Van Morgan gülüyor. "Bu doğru. Memleket aşıkları. O da öyle demişti."

Van Morgan'ın tuzağını atlattığımıza göre Sebastian biraz daha rahat nefes alıyor.

Lüks ofisine giriyoruz ve Sebastian raflarda ve duvarlarda asılı duran hokey malzemelerini görünce nefesi kesiliyor. Bir çift eski hokey eldiveninden imzalı bir sopaya atlarken şekerçi dükkanındaki bir çocuk gibi.

"Bu Maurice Belanger'ın hokey sopası!" Sebastian hayretle sopayı göstererek şöyle der. Van Morgan yüzünde bir sırıtişla başını sallar. "Artık değil. O artık benim."

Sebastian'ı izliyorum ve çerçevelenmiş eski hokey kartlarına bakarken yeniden küçük bir çocuk gibi -aşık olduğum çocuk gibi- görünmesine hayret ediyorum.

Van Morgan, Sebastian'ın etrafı keşfetmesine izin verirken yanıma yaklaşıyor. "Biliyor musun, Sebastian Kemp'in birdenbire nişanlanması bana biraz şüpheli geldi," diyor alçak sesle.

Gülümsemeye zorlarken zorlukla yutkunuyorum.

"Ama ikinizi birlikte görünce," diyor başını sallayarak. "Şüphelerim yok oldu. Birbirinize vurulmuş görünüyorsunuz."

"Gerçekten mi?" Aptalca soruyorum. Ben sadece... Sebastian'ın bana aşık olduğu düşüncesine inanmak çok zor.

"İyi bir karakter yargıcıyım ve fazla bir şey kaçırmam, Bayan Hoover," diyor kendinden emin bir şekilde başını sallayarak. "Birbirinize aşık olduğunuzu söyleyebilirim. Bunu görmek büyüleyici."

Sebastian'a dönüyorum ve nefesim hızlanıyor. Eski bir hokey diskini işaret ediyor ve sanki paha biçilmez bir elmasmış gibi gülümsüyor.

"Gel de şuna bak, Alina," diyor hevesle. "1979 şampiyonu takımın tamamı tarafından imzalanmış!" Van Morgan'ın sözleri hâlâ kafamda dönüp dururken yanına gidiyorum.

Birbirinize aşık olduğunuzu söyleyebilirim.

Eminim bunu yüzümde görmek kolaydır, ama Sebastian'da da mı? Bana gerçekten aşık olabilir mi yoksa tüm bunlar rolünün bir parçası mı?

"Bak," diyor kolunu bana dolayarak ve camekânın içinde sihirli bir şekilde havada asılı duran imzalı pakı işaret ederek.

"Guy Roloson, Lester Bower, Gordie Miller! Hepsi burada!"

Eski bir disk umurumda değil ama Sebastian'ı bu kadar heyecanlı görmek

hoşuma gidiyor. "Bu çok havalı," diyorum.Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Partiye tekrar katılmadan önce size göstermem gereken bir şey daha var," diyor Van Morgan. Masasına doğru yürür ve

çekmecedem bir sözleşme çıkarır.

Sebastian'ın gergin bir çeneyle bakarken nefesini içine çektiğini duyuyorum.

"Temsilciniz sözleşmeyi defalarca gözden geçirdi ve onayladı," diyor ve imzasını gösteriyor. "Son görüşmemizde bu konuda anlaşmıştık."

"Beni takımda mı istiyorsun?" Sebastian hâlâ hayretle kâğıda bakarak, "Beni takımda istiyor musun?" diyor.

"Daha önce de söylediğim gibi," diyor Van Morgan derin bir sesle, "saha dışındaki davranışlarınızla ilgili çekincelerim vardı. Ancak sevgili nişanlınızla tanıştıktan sonra bu çekincelerim ortadan kalktı."

"Tasmasını kısa tutacağım," diyorum milyardere göz kırparak. "*Çok* kısa."

Gülüyor. "Eminim öyle yaparsın."

"Parti günlerim sona erdi," diyor Sebastian sert bir ses tonuyla. "Sana söz veriyorum." Ama bunu söylerken Van Morgan'dan çok bana bakıyor.

"Bunu duyduğuma sevindim Bay Kemp," diyor Van Morgan. "Bir sonraki büyük hokey hanedanı sizi bekliyor. Tek eksik sizin imzanız."

Bir kalem uzatıyor. Sebastian kalemi alırken eli titriyor.

Tüm sıkı çalışması, fedakarlığı ve kararlılığı onu bu ana getirdi.

Kendisini dinleyen herkese bir hokey yıldızı olacağını söyleyen sıksa çocuk, bir hokey yıldızı oldu. Onunla o kadar gurur duyuyorum ki gözlerim yaşıyor.

Adını imzalamasını izlerken bir damla gözyaşı süzülüyor ve

yağımından aşağı kayıyor. O artık bir sırtlan.

"Takıma hoş geldiniz," diyor Van Morgan, onun elini sıkarak. "İkinizi de San Antonio'da görmekten çok mutluyum."

Gülümsemeye zorlarken yutkunuyorum. Nişanımızın sahte olduğunu öğrendiğinde ne yapacak? Sebastian San Antonio'ya taşındığında ve ben Shakings, Colorado'da sıkışıp kaldığımda?

Geride kaldığımda ne yapacağım?

O üzücü, korkunç düşünceyi kafamdan atıyorum ve mutlu ana odaklanıyorum.

"Şöminenin üzerindeki boş rafı görüyor musun?" Van Morgan onu işaret ederek soruyor. "Orası Sırtlan'ın ilk Stoney Kupası için." "Çok daha fazla rafa ihtiyacınız olacak," diyorum gülerek. "Artık takımınızda muhteşem Sebastian Kemp var!" Biraz daha kutlama yaptıktan sonra Van Morgan partideki misafirlerinin yanına dönmek için izin istiyor.

Ofisinin dışına çıktığımızda, "İstedığınız bir şey olursa lütfen bana bildirin," diyor. "Artık ikiniz de ailedensiniz." "Bir şey var," diyorum, sormaktan utanıyorum ama sormazsam sonsuza dek pişman olacağımı biliyorum.

"Ne oldu?"

"Dolabımı görebilir miyim?"

Van Morgan gülüyor. "Bu yeni bir şey!"

"Kendisi lüks dolap işinde," diye açıklıyor Sebastian. "Her zaman herkesin dolabına bakmakta ısrar eder. Bu onun için mesleki bir tehlike."

"Soldaki beşinci kapı," diyor Van Morgan gülerek. "Buyurun." Hâlâ

kendi kendine kıkırdarak uzaklaşırken heyecandan başım dönüyor.

Van Morgan merdivenlerden inip gözden kaybolduğunda Sebastian kocaman gözlerle ve kocaman bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Takıma girdim!" "Tebrikler!" Neşeli ve mutlu kalmaya çalışarak söylüyorum.

İçim parçalanıyor. Bu iş bitti. Sözleşmeyi imzaladı. Artık rol yapmamıza gerek yok. O San Antonio'ya taşınacak ve büyük bir uluslararası yıldız olacak ve ben... olmayacağım.

Onu Noel'de ya da annesini ziyaret etmek için döndüğünde görebilmeyi umarak küçük memleketimizde sıkışıp kalacağım. Bitti artık.

Yanaklarımı kavrayıp sıcak bir öpücük için ağzımı içine çektiğinde nefesim kesiliyor. Ya da, belki de değil...

Onuncu Bölüm

Sebastian

MBrantley Van Morgan'ın dolabında durup Alina'nın lüks özel raflar ve otomatik kravat askısı karşısında çıldırmasını izlerken kalbim hızla çarpıyor.

Dolap çılgınca. Ortasında dev bir ada ve köşesinde deri bir kanepe var. Bir duvarda sıra sıra pahalı takım elbiseler dizili. Diğer iki duvarda ise akla gelebilecek her türlü ayakkabı ve botun bulunduğu tavandan tabana raflar var. Bir kütüphaneye benziyor, ama kitaplar yerine ince işlenmiş İtalyan deri ayakkabılar var.

Ahşabın zengin maun tonlarına karşı her şey sıcak bir ışıkla aydınlatılmış. Buraya taşındığımda bunun gibi bir dolap almak zorunda kalabilirim.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diyor Alina başını iki yana sallarken, yüzünde sevimli bir hayranlık ifadesiyle her şeyi kavlıyor.

Onu izlerken aklıma bir şey geldi. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Çaylakken bile, Miami Eels ile ilk anlaştığımda. Heyecanlıydım ama aynı zamanda çok gergindim. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

Artık bunların hepsini geride bıraktım. Oyundan ne bekleyeceğimi biliyorum, ancak bu sefer daha emin olmadığım şey özel hayatım. Alina ve benim için gelecekte neler olacak?

Her şeyi istiyorum. Evlilik, çocuklar, eve gelmek için sevgi dolu bir ev.

Başından beri istediğim buydu, sadece bunu fark edemeyecek kadar aptalmışım. Neyden kaçtığımı fark edemedim. Sefahat günlerim sona erdi. Alina'nın gurur duyacağı saygın bir adam olma günlerim başladı.

"Saat koleksiyonu için kullandığı şu harika çekmecelere bakın" diyor kendi kendine, bir düğmeye dokunduğunda çekmeceler sessizce açılıyor. "Vay canına, şu menteşelere bak. Tedarikçilerinin kim olduğunu merak ediyorum."

"Benimle geleceksin, değil mi?"

Vücudu sertleşiyor. Nabzım

hızlanıyor.

Yavaşça ayağa kalkıp arkasını döndü ve nefesi göğsünde sıkışmış bir halde bana baktı. "Ne?"

"Bunu sensiz yapmak istemiyorum."

Ağzı açılıyor ama bir şey söylemiyor.

"Sensiz San Antonio'ya taşınmak istemiyorum, sensiz yaşamak istemiyorum ve sensiz bir nefes daha almak istemiyorum. Benim kızım olmanı istiyorum, Alina. Resmi olarak. Rol olsun diye değil. Sana aşığım. Sanırım hep öyleydim."

Kocaman gözlerle bana bakarken hafifçe titriyor.

"Sadece bir gece olduğunu biliyorum ama-"

"Sadece bir gece olmadı," diyor derin bir nefes alırken. "İkinci sınıftan beri sana aşığım Sebastian. Her zaman senin kızın olmak istedim."

"Artık benim kızımsın," diyorum sert ve sahiplenici bir ses tonuyla. "Ve her zaman da öyle olacaksın."

Sulu bir domuz pirzolasına göz dikmiş iki aç aslan gibi birbirimize bakarken bu devasa dolabın havası ısınıyor.

Dudaklarını yalıyor. Ben hırlıyorum. Ve sonra ileriye doğru patlıyoruz, umutsuz bir tutkuyla birbirimizin kollarına çarpıyoruz. Ağızlarımız birleşiyor. Ellerim onun üzerinde, boynundan yukarı kayıyor ve saçlarına batıyor. Tüm örgüleri ve bukleleri, onu bana ait olduğunu asla unutamayacağı kadar sert öperken, talepkâr ellerimden bir karmaşa içinde aşağı yuvarlanıyor.

Ağzının boğucu tadı ve esnek vücudunun benimkine karşı verdiği kışkırtıcı his beni kaya gibi sertleştiriyor. Ereksiyonumun karnına girdiğini hissettiğinde ağzımın içinde inliyor.

"*Sebastian*," diyor öpücükler arasında nefes nefese bir sesle.

Benden durmamı istemeyeceğini umuyorum. Onun bedeni olmadan bir dakika daha dayanmam.

"Seni bekledim," diyor o kocaman güzel ela gözleriyle bana bakarken, ıslak dudaklarından hızlı küçük nefesler çıkıyor.

Sözleri beni çok etkiledi. Dizlerim neredeyse

bükülüyordu. "Sen... bakire misin?"

Gözlerimin içine bakarken başını sallıyor. "Sadece seni istedim."

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, onu daha önce hiç kimseyi öpmediğim gibi öpüyorum. Nefesini *alıyorum*. Masumiyetini *tadıyorum*. Bunu burada yapmamalıyız.

Bu çok riskli. Daha yeni büyük bir sözleşme imzaladım ve iyi olacağıma söz verdim. Eğer yeni patronum gelir ve beni dolabında çıplak görürse, onu parçalara ayırabilir.

Ama bundan daha fazlası var. Benim küçük meleğim ilk seferinde daha fazlasını hak ediyor. Etrafta gizlice dolaşıp bir partide yapmaktan daha fazlasını.

Bu beni öldürüyor ama duramıyorum. Ellerimi ve ağzımı ondan çekemiyorum. Artık kontrol bedenlerimizde.

Saçlarını yana yatırıp boynunu öperken inliyor. Elleri kollarımda aşağı yukarı kayıyor, gücümü hissediyor. Ceketimden bir avuç tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Bir elim onun ipeksi saçlarında, köprücük kemiğini öperken başını yana doğru tutuyor. Diğer elim kalçasının kıvrımından beline, oradan da karnına doğru kayıyor ve bütün gece zihnimi meşgul eden o küçük, şımarık göğüslere doğru ilerliyor.

Birini büyük elime alıp sıkıca kavradığımda nefesi kesiliyor.

Ağzımı tekrar onunkinin üzerine götürüyorum, ayrılmış dudaklarının üzerinde geziniyorum. Kurt gibi gözlerle ona bakıyorum. "Ellerimin üzerinde olmasından hoşlanıyor musun?" Hırlıyorum.

"Evet," diye soluyor, vücudu önümde kıvranıyor.

Ne kadar ıslak olduğunu merak ediyorum. O küçük amcığı ihtiyaçtan sırlıslıkla olmuşa.

Bu düşünce bir kez kafama girdiğinde, onu kaldırıp kichını odanın ortasındaki maun adaya indirene kadar her geçen saniye daha da güçleniyor ve daha da talepkar hale geliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soluk soluğa soruyor.

"Bacaklarını aç, Alina."

Gözleri biraz açılıyor ama hemen itaat ediyor. Bacaklarını iki yana açarken seksi kırmızı elbisesi kalçalarına kadar iniyor.

"Daha geniş," diye emrediyorum.

Daha fazla açıyor.

Beni bekleyen ıslak, küçük, bakire bir am olduğunu bildiğim için sikim pantolonumun içinde kuduruyor. "Bunu burada yapmalı mıyız?" diye soruyor kapalı kapıya endişeyle bakarken.

"Muhtemelen hayır," diyorum geri çekilip ceketimi çıkarırken. Gözlerim bacaklarının arasına kilitlenmişti. "Durmak istiyor musun?" Gözlerini kapatıyor ve hayal kırıklığı içinde inliyor. "Hayır."

"Ben de öyle," diyorum ceketimi kazak rafına bırakırken. Bir kol düğmesini çözüp kolumu kıvrırmamı izlerken derin derin nefes alıyor. Diğer kolumu kalın ön koluma sardığımda o küçük şımarık memeler bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

O kadar seksi ki. Saçları karmakarışık, ıslak dudakları sert öpücüklerimden dolayı kırmızı ve kabarık ve meme uçları o kadar sert ki elbisesinin içinden görebiliyorum. Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum, bu anın her detayını hatırlamak istiyorum.

"Elbiseni benim için yukarı çek bebeğim," diye hırlıyorum kravatımı gevşetirken. "Külotunun güzel ve ıslak olup olmadığını görmek istiyorum."

Utanarak kırmızı elbisesini alıyor ve yavaşça yukarı çekiyor. İç kalçalarını görünce sikim pantolonumun içinde sarsılıyor. Yüzümü aralarına gömüp sulu amının tadına bakmanın ne kadar tatlı olacağını düşündükçe ağzım sulanıyor.

Kırmızı elbisesinin alt kısmı beyaz külotunun üzerinden kayıyor ve ben bir inilti çıkarıyorum. Tümseğinin üzerinde ıslak bir nokta görünüyor ve hararetle gözlerimi ondan alamıyorum.

"Ne kadar ıslaksın?" Siyah kravatımı boynumdan çözüp yere bırakırken soruyorum.

"Çok ıslak." Dönüşümü izlerken alt dudağını ısıyor. "Sadece senin için ıslandım, Sebastian. Bunu birçok kez hayal ettim."

"Hayallerini gerçekleştirme vakti geldi," diyorum sırtarak, avuçlarımı çıplak bacaklarından yukarı kaydırırken. Dizlerini geçerken vücudu titriyor.

Kalçaları çok yumuşak. Çok esnek.

Eğilip önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde inliyor.

"*Tanrım*," diye fısıldıyor seksi bir sesle, ben yüzümü onun seksine yaklaştırmak. Islak iç çamaşırının üzerinden usulca amını öpüyorum ve sonra uyarılmışlığını koklayarak derin derin içime çekiyorum. İçim *yanıyor* ve onun şehvetli kokusu her tarafa benzin dökmek gibi. Hiçbir şeye ona ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım olmamıştı.

"Bu külotu çıkaracağım," diyorum bel bandını yumruklarım ile kavrarken, "ve senin tadına bakacağım."

Yumruklarımı yerinde tutarken vücudu titriyor.

"Bana bak, Alina." Bakıyor. "Ağzıma boşaltarak mı yapmayı mı istiyorsun. Anladın mı?"

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. Beni o kadar büyük bir şehvet ve tahrikle izlerken ela gözleri parlamaya başlıyor ki

yüzünde görülebiliyordu.

"İşte benim iyi kızım."

Bir nefes çekiyorum ve külotunu aşağı indirmeye başlıyorum. Amı görünüyor, ama bacaklarından aşağı kaydırırken gözlerimi iç çamaşırından ayırmıyorum. Belki bu anı kalıcı kılmak istiyorum, belki de sadece mazoşistim, ama bakmadan önce olabildiğince uzun süre bekliyorum.

Ayaklarını kaydırıyorum, ayakkabılarını yavaşça çıkarıyorum ve sonra amına dönerken uzun ve sert bir nefes veriyorum. Güzelliği beni hayrete düşürüyor. Onun parlayan kıvrımlarına huşu içinde bakarken kalbim sızlıyor.

"*Lanet olsun*," diye fısıldıyorum, pembenin güzel tonuna hayret ederek. Elimle ağzımı siliyorum ve titrediğini fark edince şok oluyorum. Birçok final şampiyonluk maçında oynadım ve ellerim hiç titremedi. Bu benim için yeni bir deneyim.

Daha önce hiç böyle sarsılmamıştım.

Amcığıyla büyülenmiş bir halde dizlerimin üzerine çöküp dudaklarımı yalıyorum.

Alina ellerini maun adanın üzerinde düzleştiriyor ve ben öne çıkınca gergin bir şekilde dikleşiyor. "Nesin sen-? Sen-?

Oh!"

Dilimi onun seksine doğru sürükleyip sıcak ve ıslak deliğine daldırdığımda sesi bir iniltiye dönüşüyor. Baldan daha tatlı. Tadı *harika*.

Onu *yiyip* bitiriyorum. Dilimin değmediği hiçbir yer yok. Bir parmağımı daracık bakire deliğine sokarken klitorisini emiyorum, parmağımı ne kadar sıkıştığına şaşıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Güzel amcığına tekrar bakmak için bir an geri çekildiğimde soruyorum. Parmaklarımla yumuşak dudaklarını arıyorum ve bir miktar am suyu dışarı sızıyor.

"Çok iyi hissettiriyor Sebastian," diye inliyor parlak gözlerle beni izlerken. "Sakın durma."

Son bir kez daha baktıktan sonra açgözlü dilimle ve doymak bilmez ağzımla amının içine dalarken inliyorum. Onun çözülmesini istiyorum. Onun çözülmesini istiyorum.

Yüzümün her yerine *boşalmasını* istiyorum.

Elleri saçlarıma kayıyor. İki avuç dolusu tutuyor ve o tatlı kalçalarını dilimin ritmine göre hareket ettirerek ağzıma girmeye başlıyor.

Ben onun dar girişini dillerken inlemeleri iniltiye dönüşüyor. Kıvrımlarına doğru ilerlediğimde inlemeleri çığlıklara dönüşüyor. Ve iki parmağımı deliğine sokup klitorisine kilitlendiğimde, yoğun zevkten çığlık atmaya başlıyor. Neyse ki burası ses geçirmez duvarları olan büyük bir ev (umarım).

"Üstüme boşal," diye homurdanıyorum, kalçaları ağzıma çarpıyor ve elleri saçlarımda sıkışıyor. "Erkeğinin üzerine boşal."

Ellerimi kışının altına sokup amını yüzüme doğru çekiyorum, boşalmaya başlarken tadabildiğim kadar tadıyorum.

Orgazm onu *sertçe* vurdu. Çığlık atıyor ve adanın üzerinde çırpınıyor, am suyu dudaklarıma ve çeneme sızıyor.

Onu yalıyorum, içebildiğim kadarını içiyorum. Titreyen bir top halinde adaya yığılana kadar durmuyorum ve o zaman bile bırakmak istemiyorum.

Ayağa kalkıp damlayan çenemi silerken hâlâ onun tadını ve kokusunu alabiliyorum. Gömleğimin düğmelerini açarken gözlerim orada yatan ona kilitlenmişti. Kendine gelmesi için ona birkaç saniye vereceğim.

Gömleğimi çıkarıp ceketimin üzerine atarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ayağa kalkarken ağır ağır nefes alıyor, vahşi kahverengi saçları bana gerçekten bir şeyler yapıyor. "Demek orgazm böyle bir şeymiş," diye fısıldıyor kemerimi çözmemi izlerken.

"Alış buna," diye homurdanıyorum kemerimi çıkarırken. "Bunları çok yaşayacaksın."

"Bu hisse alışabileceğimi hiç sanmıyorum," diye fısıldıyor ateşli gözleri sertleşmiş sikime kayarken. "Bu çok yoğun."

Pantolonumu indirip içinden çıkarken, "Henüz yoğunluğunu görmedin," diyorum. Sikim siyah boxer külotumun içinde on metrelik bir direk gibi. Kullanılmak için *can atıyor*.

"Gel buraya," diyorum onu kollarıma alırken. Onu köşedeki deri kanepeye taşıırken elini göğsümde gezdiriyor.

Amcığı çok lezzetliydi ama asıl istediğim onun *derinliklerine* inmektir. Onu çiğ horozumla kirletmek ve bekaretini sonsuza dek almak istiyorum.

Kanepeye oturuyorum ve onu üstüme yatırıyorum, böylece vücuduma biniyor.

"Bekle," diye fısıldıyor yere doğru kayarken. Dizleri şaftımın üzerinde geziniyor ve neredeyse boşalıyordum, o kadar iyi hissettiriyor ki.

"Ne oldu?" Sabırsızca homurdanıyorum. Sadece birkaç gün olmasına rağmen onun içinde olmak için sonsuza kadar beklemişim gibi hissediyorum. "Sıra bende," diyor, boxer külotumun kemerini yakalarken dudaklarını yalıyor. Onları çekerken gözleri açılıyor.

ve benim kaya gibi sert aletim yüzünün önüne fırladı.

Hayatım boyunca bir sürü hokey takımında bulundum. Duşlarda görmek istediğimden çok *daha fazla* yarak gördüm. Yani, otoriteyle söyleyebilirim ki bende *kocaman* bir tane var.

Ve Alina'nın bunu fark ettiğinde yüzündeki şok ifadesi neredeyse komik. Bu kadar tahrik olmasaydım gülerdim. "Vay canına," diye fısıldıyor minik elini etrafına sararken. Şaftımı sıkıyor ve bir boncuk pre-cum dışarı sızıyor

Üstte küçük bir yırtmaç var.

Daha fazla krema çıkarken ve büyük şişmiş başımdan aşağı, kalın shaftım boyunca ve sıkılmış elinin üzerinden kayarken şaşkınlıkla izliyor.

Aletimi bırakmasını, elini ağzına götürmesini ve parmak eklemlerinden tohumumu yalamasını izlerken zar zor nefes alabiliyorum. Gözleri kapanıyor ve zevkle inliyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Sikimin tabanını tutup yukarı kaldırırken homurdanıyorum. "O seksi küçük ağzını üzerine koy." Derin bir nefes alırken gergin görünüyor ve sonra elimi değiştiriyor, dudaklarını yalarken sikimi yukarıda tutuyor. Beklenti içimi yakıp kavuruyor. Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor.

Alina ağzını sonuna kadar açıp beni içine kaydırırken "Evet," diye inliyorum.

Yumuşak dilinin shaftımın etrafında kıvrıldığını hissettiğimde başım deri koltuğa geri düşüyor. Dudakları etrafımda sıkılıyor ve başını aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyor, yapabileceğini düşündüğümünden daha kalın inçler alıyor. O inanılmaz. O en iyisi.

Bu güzel kızın hayatında ilk kez bir sikle çalışmasını izlerken kanepeye gömülüyorum. Her santimini kaplıyor ve sonunda nefesini tutmak için çıkardığında parlıyor.

Saçlarını geriye doğru çekip, boştaki eliyle saçlarını düzeltirken beni yukarı aşağı, aşağı yukarı okşarken kalbim küt küt atıyor.

Eğer beni tekrar ağzına alırsa, boğazına boşalacağım ve yükümü onun amcığı için saklamak istiyorum. Onu çiğ çiğ sikkem istiyorum. Onun seksi vücuduyla *çiftleşmek* istiyorum.

Sahip olduğum her damla tohumun onun rahmine gitmesini istiyorum. Onu benim yapmak istiyorum.

"Pekâlâ," diyorum alçak bir sesle, saçlarını geriye ittiğinde. "O küçük tatlı amcığı sikimin üzerine kaydırmanın zamanı geldi."

Taşaklarımdan ucuna kadar sikimi son bir kez uzun uzun yalarken parlak ela gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

İsteksizce bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Sikim düşüp karnıma çarpıyor ve karın kaslarımda bir miktar ön sperm bırakıyor.

"Çıkar şu elbiseyi," diye emrediyorum.

Arkasına uzanıp fermuarını açarken tahrik olmuş gözleri sikime kilitlenmişti. O güzel kırmızı elbisesi aşağı yuvarlanırken bana bakıyor.

Bu kızı unutamıyorum... Gördüğüm en seksi şey.

Sadece askısız bir sütyenle orada durmak... *Lanet* olsun...

Onu da çıkarıp bana mükemmel göğüslerini gösterdiğinde sertçe yutkunuyorum. Sert pembe meme uçlarına bakarken ağzım sulanıyor. Bu kızın her santimi kusursuz.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyorum sikimi tutup havaya kaldırırken. "Şimdi, buraya gel."

Dediğimi yapıyor, omuzlarımdan tutarak dizlerini kanepeye bırakıyor ve üzerime oturuyor. Sikimin başını onun ıslak açıklığına doğru yönlendiriyorum.

O üzerimde gezinirken gözlerimiz buluşuyor, ikimiz de bu anın ne kadar önemli olduğunun farkındayız. Geri dönüşü yok. Bir kez içine girdim mi, o benimdir. Sonsuza kadar. Gitmesine asla izin vermeyeceğim.

O bana ait olacak ve ben de ona ait olacağım.

Kaslarım sertleşiyor. İçimdeki her şey geriliyor ve bu ana odaklanıyor. Ben hazırım.

Boştaki elimle kalçasını tutup onu aşağı çekiyorum. Onun kirazını kırıp onu benim yaparken ikimiz de

ağlıyoruz. Bir hırıltıyla onu bir santim daha aşağı çekiyorum. Dişlerini gıcırdatıyor. Gözlerini sıkıca kapattı.

Zor nefes alıyorum, küçük amının beni ne kadar *sıktığına* odaklanıyorum. Nasıl bu kadar güçlü olabilir? Deli gibi sıkı.

"*Siktir*," diye inliyorum o daha da aşağı kayarken. Sıcak suyu shaftımdan aşağı sızıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, düzgün düşünemiyorum.

Kızım parlak gözleri ve açık ağzıyla bana bakıyor. Onun ateşli bakışlarını tutuyorum ve kalçalarımı yukarı iterek sikimi sonuna kadar içeri sokuyorum.

Onu tamamen doldurduğumda başını geriye atıyor ve haykırıyor.

O kadar *sıkı* ki. Üstesinden gelemiyorum. Tek odaklanabildiğim şey, o inatçı sıkışma.

Bedenime alışmaya çalışırken boğazından küçük iniltieler kaçmaya devam ediyor. Dudaklarını öpüyorum ve sonra ağrıyan acıdan uzaklaşmasına yardımcı olmak için boynundan aşağı bir iz bırakıyorum.

Çıplak göğüslerine doğru ilerlerken büyük sikimi onun içinde bırakıyorum. Birini avuçluyorum ve mükemmel küçük meme ucunu ağzıma alıyorum, kalçaları sallanmaya başlarken onu emiyor ve yalıyorum.

Bu kız bir tanrıça. Gençken bunu fark etmediğime inanamıyorum. Tamamen benim olduğuna inanamıyorum.

Diğer göğsüne doğru ilerliyorum, ellerini saçlarımda gezdirmeye başlarken sert tomurcuğunu dilimle kaplıyorum.

"Hazır mısın?" Ellerimi yumuşak kичının üzerine kaydırırken soruyorum.

"Evet," diye inliyor. "Senin için her zaman hazırdım."

Vücudunu kaldırmaya başladığımda sırtıyorum, sıkı ıslak amını ağrıyan shaftıma kaydırıyorum. Tam dışarı çıkmak üzereyken onu tekrar aşağı indiriyorum, beni santim santim sıkması hissini seviyorum.

"Çok iyi hissettiriyor, Alina," diye inliyorum onu daha hızlı yukarı ve aşağı hareket ettirirken. "Amını seviyorum."

"Sikine bayılıyorum," diyor nefesi kesilerek. Omuzlarımı kavıyor -tırnaklarını etime geçiriyor- ve kontrolü ele almaya başlıyor.

Kıcını serbest bırakıyorum ve bana binmeye başlarken göğüslerine masaj yapmaya başlıyorum. İlk başta yavaştı, ama kızım vahşi biri ve beni daha hızlı sikmeye başladı. Daha sert. Ben daha fazla dayanamayana kadar o sulu amcığını sikime sokup çıkarıyorum.

Onu doğurma ihtiyacı beni ele geçiriyor. Zihnime hükmediyor.

Aniden onu kaldırdım ve kanepeye bıraktım. İçinden çıktığımda şok içinde çığlık atıyor. "Onu benden alma," diye yalvarıyor. "*Lütfen.*"

Hızla üstüne uzandım, sert shaftımı tutarken bacaklarının arasına ittim. Küçük dar amcığına geri dönüyorum ve onu bir hayvan gibi becererek olabildiğince sert itmeye başlıyorum.

Kendime yavaşlamamı, ona karşı sakın olmamı söylüyorum ama bedenim beni dinlemiyor. Artık kontrol ondaydı.

Ağlayıp her tarafıma boşalana kadar ıslak amına defalarca vuruyorum.

Orgazm onu tüketirken amcığı beni daha da sıkıyor.

Onun rahmini sıcak yükümle doldurmak istiyorum. Çocuğuma hamile kalmasını istiyorum. Her yönden benim olmasını istiyorum.

Bu güzelliği yetiştirmekle ilgili kışkırtıcı düşünceler beni ileri itiyor, karanlıktan hızla çıkan bir orgazm hissedene kadar itiş üstüne itiş.

Ateşli bir sıcaklıkla içimi parçalıyor, yarağımı onun bakire amına sokarken ve o altımda kıvranırken derinlerde tutarken üzerime geliyor.

"*Sikeyim!*" Amına boşalırken homurdanıyorum. Sıcak bir cum dalgalanması, doğrudan rahmine doğru ilerleyerek amına patlar. Sikim tekrar tekrar dalgalanırken ona yapışıyorum, sahip olduğum her damlayı ona boşaltıyorum.

Orgazm geçince kafam dağılıyor.

Titreyen bedenini kollarımın arasına alıp kanepeye uzanıyorum ve onu üstüme alıyorum. Alina yanıma kıvrılıyor, yanağını göğsüme yaslıyor ve gözlerini kapatıyor.

Şampuanının meyvemsi kokusunu içime çekerken ve ona sıkıca sarılırken çok huzurluyum.

Beni çok iyi hissettiriyor. Sanki her şey mümkünmüş gibi.

Onun yanımda olması o kadar harika ki, neredeyse acı veriyor. Bazen o kadar mutlu oluyorum ki, buna dayanamayacağımı hissediyorum. Sanki başa çıkılamayacak kadar çokmuş gibi.

Ona her zamankinden daha çok bağılıyım.

Onun hak ettiği adam olacağım. Kendime söz veriyorum. Ona sessizce yemin ediyorum. "Evet," diye fısıldıyor avucunu tembelce karın

kaslarımda gezdirirken.

"Evet, ne?" Fısıldayarak cevap veriyorum.

O güzel gözleriyle bana bakıyor ve yorgun bir gülümseme veriyor. "Seninle San Antonio'da yaşayacağım. Eğer beni hala kabul edersen."

Onu sıkıca sarıyorum, gitmesine asla izin vermek istemiyorum. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

Gülümsüyor ve sonra tekrar göğsüme uzanıyor.

Başının üstünü öpüyorum ve bana bu kadar çok şey verdiği için hokey tanrılarına teşekkür ediyorum. Ama en çok da bana Alina'yı verdikleri için.

Onu bir daha asla hafife almayacağım.

Sonsöz

Alina

İki Ay Sonra...

"**Y**es!" Avucumu cama vururken avazım çıktığı kadar bağıyorum. "Git, Sebastian, git!" Adamım pasın ortasında pakı çaldı ve buzda diğer takımın kalesine doğru uçuyor. Önce bir savunmacının sonra diğerinin etrafından dolanıyor. O ve kaleciden başka kimse kalmadı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum, o kadar sert atıyor ki. Sebastian'ın yüzünde bayıldığım odaklanmış bir ifade var. Gözlerini böyle kısıncı çok seksi görünüyor. Buzun üzerinde herkesten daha hızlı kayarak ilerlerken kaleciye bakıyor. Bunu her zaman çok kolaymış gibi gösteriyor. Diğer oyuncular vücutlarını olabildiğince zorlarken yüzlerini buruşturuyor ve homurdanıyorlar. Sebastian ise sanki bu onun için parkta bir yürüyüşmüş gibi sakın ve soğukkanlı görünüyor. Kaleci eğilip atışa hazırlanırken nefesimi tutuyorum. Bu Sırtlanların kendi sahalarında oynadıkları ilk maç ve kalabalık yeni takımları ve yeni yıldız oyuncularını için kükrüyor. Sebastian bileğini bir, iki, üç kez salladı. Kaleci pakın sağ alt köşeye gideceğini düşünerek taklalar atıyor ama son saniyede Sebastian topu kaldırıyor ve pak omzunun üzerinden filenin sol üst köşesine düşüyor. Siren sesi gürleyen arenada çınlıyor. Hareketli spot ışıkları buzu aydınlatıyor. Ayağa kalkıp herkesten daha yüksek sesle bağıyorum. Sebastian beni hemen kalabalığın içinde buluyor, ki ilk sırada olduğum için bu çok kolay (yıldız oyuncunun *gerçek* nişanlısı olmanın avantajları) ve kaymaya başlıyor. Beni seçip yaklaşırken bir öpücük kondurduğunda kendimi dünyanın en özel kızı gibi hissediyorum. Onu hokey kıyafetleri içinde *seviyorum*. Dalgalı saçları kaskından dışarı kıvrılıyor, geniş omuzlarını daha da büyük gösteren büyük hantal pedler ve sanki patenlerin üzerinde olmak için doğmuş gibi zahmetsizce süzülüşü. Tam oraya vardığında, diğer takımdan iri yarı bir kabadayı omzunu ona çarpıyor ve onu tahtalara çarpmaya gönderiyor. Önümde sallanıyorlar ama adamım ayakta kalıyor. "Hey!" diye bağıyorum, cama tırmanıp bu hıyarın icabına kendim bakmak istiyorum. Ama sırtlanların kirli işlerini yapacak başka birileri var... Tucker McKinstry. Şiddet onun sanatı ve bu vahşi de Van Gogh. Tucker panoların üzerinden atlarken kalabalık daha da heyecanlanıyor. Eldivenlerini buzun üzerine fırlatırken gözlerinde tüylerimi diken diken eden acımasız bir yoğunlukla saldırıyor. Diğer oyuncular onu durdurmaya bile çalışmıyor. Hepsi onun vahşi ününün farkında ve bu gecenin özet görüntülerinde kıçlarına tekme yemiş olarak yer almak istemiyorlar. "Onu rahat bırakın!" Zorba tam önümde Sebastian'ın formasını kaparken bağıyorum. Eğer bu bardak burada olmasaydı ben de yumruk atıyor olurum. Tucker deli gözlerle yanıma gelirken Sebastian bana göz kırpmıyor. Zorba daha büyük bir zorbanın geldiğini görüyor ve adamımı bırakıyor. Eldivenlerini bırakıyor ve eşitleniyor ama fark etmiyor. Tucker sağ kroşesiyle uçarak geliyor. Adamın çenesine çarpıyor. Önümdeki cam panellere çarpıp onları şiddetli bir şekilde sarsmadan önce çitirtıları buradan duyabiliyorum. Tucker devam ediyor, dört hakem onu çekmeden önce yaklaşık dokuz ya da on bomba daha indiriyor. Ceza kutusuna çekilip içeri itilirken kalabalık patlıyor.

Bu şehirde hokey takımı için hiç bu kadar heyecan yaşanmamıştı. Arena on yıldır ilk kez kapalı gişe oynuyor ve enerji dolup taşıyor. Hyenas yeniden doğdu. Sebastian'ın onları yeni zirvelere taşıyacağını biliyorum. Onları zafere taşıyacak çünkü o bir kazanan ve kazananlar böyle yapar.

Sebastian kayarak uzaklaşırken bana bir öpücük daha konduruyor. Gözlerim onu hiç bırakmıyor. Onu çok seviyorum. Geçtiğimiz iki ay cehennem gibi telaşlıydı, ama mümkün olan en iyi şekilde.

Bay Seinfeld San Antonio'da yeni bir şube açmamı kabul etti, zira elimde işe başlamak için zengin oyunculardan oluşan bir liste vardı. İşe başlamama yardımcı olması için neşeli resepsiyonistimiz Jane'i getirdim ve Eddie onu da getirmemi milyonlarca kez istemesine rağmen onu Colorado'da bıraktım.

İlk müşterim Tucker McKinstry. Yeni satın aldığı malikanenin dolaplarını yenileme işine başlamak üzereyiz. Başlamak için yarın Jane ile oraya gidiyorum.

Dairemden kurtuldum ve Sebastian'ın yanına taşındım. Yeni bir ev aldık (aslında ben beş bin dolar koydum, o da geri kalan altı milyon dokuz yüz doksan beş bin doları koydu ama kim sayıyor ki?) Yer altı havuzu, özel arazisi ve on tane Stoney Cup'a yetecek kadar raf alanı olan güzel bir malikane.

Oyun tekrar rayına otururken skor tabelasına bakıyorum. Bir - Sıfır.

Adamımın ilk golü.

Yeni resmi Hyenas hanedanlığı başladı!

Maçtan sonra soyunma odasının dışında beklerken içimin heyecanla titrediğini hissediyorum.

Dörde bir kazandık. Sebastian üç gol attı ve çaylak Austin Gambill de bir gol attı. O da sahada etkileyiciydi. Takımın büyük bir parçası olacak.

Kapıya bakıp açılmasını beklerken nişan yüzüğümü parmağımda döndürüyorum. Etrafım diğer eşler, asistanlar, menajerler ve yayıncılarla çevrili. Basın diğer tarafta, etrafı çevrili bir alanda bekliyor.

Buraya ilk kez geliyorum ve bu heyecan verici. Herkes bana bakıp duruyor. Sanırım Sebastian'ın yıldız gücünün bir kısmı bana da bulaşıyor.

Kapı açılıyor ve ilk çıkan o oluyor. O güzel mavi gözleriyle bana baktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Forması ve patenleri çıkarılmış ama hokey pantolonu ve patenleri hâlâ üzerinde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle aceleyle yanıma geliyor.

Bana doğru hücum ediyor ve sıcak bir kucaklamayla beni yutuyor. Onun misk gibi erkeksi kokusunu içime çekiyorum ve içimde bir ateş yakmasına bayılıyorum. Bu adamı eve götürmek için sabırsızlanıyorum.

"Duş almam lazım," diye fısıldıyor kulağıma. "Ama önce seni görmem gerekiyordu."

Her zaman benden çok daha uzundu, ama patenleriyle dev gibiydi. Ona bakarken gülümsüyorum. "Orada harikaydın."

Tekrar eğiliyor ve beni dudaklarımdan öpüyor. "Muhteşem olan sensin," diye fısıldıyor kulağıma.

İçimdeki her yaramaz parça canlanıyor. Bu adamı hemen eve götürmeliyim. "Git duş al," diye fısıldıyorum. "Ve acele et." Beni isteksizce bırakıp içeri girerken sırtıyor.

Kapı arkasından kapanırken herkesin gözü benim üzerimde. Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama kızarmamı ve hoppa bir ergen gibi gülümsememi engelleyemiyorum. Tıpkı lisedeyken Sebastian bana her baktığında yaptığım gibi.

Basın toplantısını aceleyle bitiriyor ve sonra ondan bir şey isteyen *herkesin* yanından geçerek otoparka doğru koşuyoruz. Ya bir röportaj, ya bir imza ya da bir selfie; hepsi adamımdan bir parça istiyor.

Heyecanlı bir geceydi ama evde olduğum için çok mutluyum. Yeni evimiz çoğunlukla boş ama bir yatağımız var ve ihtiyacımız olan tek şey de bu gibi görünüyor.

Doğruca ona doğru gidiyoruz, yol boyunca birbirimizin kıyafetlerini öpüyor ve pençeliyoruz. Gömleğini çıkarıp koridora bırakıyorum. Tam yatak odasına girmek üzereyken aniden beni durduruyor.

"Ne oldu?" Neredeyse ona bağıracaktım. Vücudum

yanıyor. "Önce sana bir şey göstermeliyim."

Bir nefes çektim. "Şimdi mi?"

Başını sallıyor. Oh, kahretsin. Bu çarpıcı gözlerle hayır diyemem.

"Tamam," diyorum bacaklarımdaki dayanılmaz sıcaklık zonklarken. "Acele et..."

Aşağıya koşuyor ve birkaç kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Görmek istediğim tek bir şey var ve onu almak zorunda değil...

Orada ne halt ediyor?

Elleri arkasında ve yüzünde nefis bir gülümsemeyle geri döner.

Belki de denemek istediği yeni bir seks oyuncağıyla ilgili çamaşırdaşlarıyla da eğlenceli olabilir... "Senin için aşkım."

Bana hayatımda gördüğüm en sevimli pug yavrusunu gösterirken nefesim kesildi.

Hayallerimin erkeği (üstsüz) hayallerimin köpeğini tutuyor. Daha mutlu olamazdım. İleri atılıp sevimli yavruyu kucağıma alırken gözlerimden yaşlar akıyor.

"Bir kız," diyor Sebastian yumuşak bir sesle. "Adını sen koyacaksın."

"Teşekkür ederim!" Gözyaşlarım sel olup akmaya başlarken "Teşekkür ederim" diyorum. Onu göğsüme bastırıyorum ve şimdiden ona umutsuzca aşık olmuş durumdayım. Sebastian bana bakıp çenemi yalarken gülüyor.

"Ona Shenzi adını vereceğim," diyorum kırıışmış yüzüne bakarken. "Neden Shenzi?"

"Bu Aslan Kral'daki dişi sırtlanın adı. Sırtlan sürüsünün bir parçası olmalı, sence de öyle değil mi?" Gülüyor.

"Mükemmel."

Üçümüz yerde küçük mutlu bir aile gibi kucaklaşıyoruz.

Yıllar geçtikçe büyüyecek mutlu bir aile.

Çünkü çok az şey biliyordum, zaten hamileydim.

Sonsöz

Alina

On yıl sonra.

S Bir haftada on altı lüks dolap. Kahretsin, ben iyiyim!
Cuma günü öğleden sonra ofisten çıkıp çocuklarımı almak için okula giderken bulutların üzerindeydim. İşler patlıyor.

Altı yıl önce Komedyen'den ayrıldım ve San Antonio ofisini ondan satın aldım. Artık tamamen benim ve onun şirketinden bile daha fazla büyüttüm. İlk başta profesyonel takımlara odaklandım, düzinelerce sporcunun dolabını tasarladım ve yeniden yaptım. Hokey ile başladım ama sonra basketbol ve beyzbolu da ekledim. Yıldız sporcular yeni dolaplarını Instagram ve TikTok'ta sergilemeye başlayınca işim roket gibi fırladı. Çok popüler olduğum için siparişleri geri çevirmek zorunda kaldım.

Harika bir ekip kurdum ve mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha fazla para kazandım. Evimiz için sadece beş bin dolar yatırmış olabilirim ama Cabo'daki sahil villamızı tek başıma satın aldım. Bununla gurur duyuyorum.

Sebastian'la hayat bir rüyaydı.

İkisi kız, ikisi erkek dört harika çocuğumuz var ve onun yaşındaki çoğu oyuncu çoktan emekli olmasına rağmen o hala en üst düzeyde oynuyor. Yemin ederim bu adam asla yavaşlamayacak.

Sırtlanlar dün gece deplasmanda oynadıkları maçı Sebastian'ın attığı iki gol sayesinde kazandı. Her maçı izliyorum ama en sevdiğim kısım hala onun terli ve kızarmış olduğu basın toplantıları. Adamım hala her zaman olduğu kadar yakışıklı. Aslında, bence yaşlandıkça daha da seksi oluyor. Kırışmaya başlayan saçlarına bayılıyorum.

"Mutlu hafta sonları!" Dört çocuğum cipime doluşurken "Mutlu hafta sonları!" diyorum. "Babam evde olacak mı?" Sansa emniyet kemerini takarken soruyor.

"Yemekten sonra," diyorum. Hayal kırıklığı içinde inliyorlar. Ben de hayal kırıklığına uğradım. Eve gelip onun yüzünü görmeyi seviyorum. "Akşam yemeği için pizzaya ne dersiniz?" Okuldan uzaklaşırken soruyorum. Hepsi alkışlıyor.

Güzel bir hafta sonu olacak. Sebastian Toronto'da oynayacağı Pazartesi gününe kadar evde olacak.

Bunu ona asla söylemem, ama emekli olmasını dört gözle bekliyorum, böylece onu her zaman yanımda tutabilirim. Oynamayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum ama onu tamamen kendime istiyorum. Konu erkeğimin zamanı olduğunda biraz bencil olabiliyorum.

Arabayı garaj yoluna çektik ve cipten indik. "Çantalarınızı unutmayın!" Çocuklar eve elleri boş girerken bağıriyorum.

Shenzi açık kapıdan koşarak çıkıyor ve sadece üç metre koşmuş olmasına rağmen burnundan soluyarak bana doğru geliyor.

Bu köpek beni hep güldürür. Pugların olayı budur. Koordinasyonsuz zarafetleri, şişkin pinpon topu gözleri ve kıvrık kuyruklarıyla sizi hayatlarının her günü güldürürler. Hayvanlar alemindeki en beceriksiz garip varlıklar ve bu yüzden onlara bayılıyorum.

"Hey, Shenzi!" Diz çöküp onu severken söylüyorum. "Günün nasıl geçti?"

Bacaklarımı köpek tüyleriyle kaplarken her saniye daha da heyecanlanarak bir daire çiziyor. "Yine bütün gün uyudun mu?"

Şişkin gözleriyle bana bakarken dili dışarı sarkıyor. "Dostum, seni

özledim," diye derin ve tanıdık bir ses çınlıyor evden.

Başımı kaldırdığımda kocamın kot pantolonu ve dar gri gömleğiyle kasıla kasıla evden çıktığını görünce nefesim kesiliyor. Hâlâ her seferinde nefesimi kesiyor. Muhteşem biri.

"Bu gece eve geç geleceğini sanıyordum?" Kalbim küt küt atarken sordum.

Bana o çok sevdiğim sırıtışını veriyor. "Sürpriz."

"Kesinlikle öyle," diyorum ayağa kalkarken, keşke köpek tüyleriyle kaplı olmasaydım. "Bilseydim çocukların okuldan eve yürüyerek gelmelerine izin verirdim, böylece biraz yalnız kalabilirdik."

Gülüyor. "20 milden fazla."

"Acele etmemeyi severim," diyorum boğucu bir bakışla. "Sebastian Kemp gibi bir süperstarı memnun etmek istediğinizde, bunu kalıcı kılmak istersiniz."

Bana doğru kasılarak yaklaşıyor, güçlü eliyle çenemi kavırıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. Hararetli mavi gözleri ayrık dudaklarıma dikilmiş.

Oh Tanrım...

Vücudum çoktan gidiyor. Ona *ihtiyacım var*. Çocuklar uyuyana kadar

bekleyemem. "Shed?"

Gözlerindeki açgözlü yoğunluğa bakarken inliyorum. "Shed," diye fısıldıyorum.

Çocuklar muhtemelen arkadaşlarıyla çevrimiçi ya da içeride video oyunları oynuyorlardır. Kesintisiz bir saatimiz olmalı, ancak vücutlarımız bu kadar hazır ve nazırken o kadar süreye ihtiyacımız olacağından şüpheliyim.

Aceleyle kulübeye gidip gizlice içeri giriyoruz ve kapıyı arkamızdan kilitliyoruz.

Biçme makinesinden gelen benzin ve havuzdan gelen klor kokusuyla, tam olarak romantik değil, ama romantizm

havasında değilim. Sert bir sikiş havasındayım ve yapacağımız şey de tam olarak bu.

Barbar kocam beni traktörün üzerine yatırdı, eteğimi sıyırdı, ıslak külotumu kenara çekti ve kalçalarını sert bir hareketle ağrıyan amıma soktu.

Beni gerdiğini hissettiğimde mutluluktan

haykırıyorum. Çok *iyi* hissettiriyor. O çok büyük.

Çok *sert*.

Çığlıklarımı tutana ve kocaman aletinin her tarafına boşalana kadar kalın sikini defalarca içime sokuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sikişin içimde kabardığını, beni sıcak tohumuyla doldurduğunu hissettiğimde inliyorum.

İnanılmaz biri. O sadece hokeyde bir yıldız değil. Birçok yönden yetenekli.

Yoğun orgazmlarımızdan kurtulduktan sonra giyinip dışarı çıkıyoruz, etrafta çocuklar vardır diye tüm bu süre boyunca bozuk bir ot biçme makinesini inceliyormuşuz gibi davranıyoruz.

Bu gece çocuklar uyuduktan sonra biraz ön sevişme ve romantizmle tekrar düzgün bir şekilde yapacağız, ama bu şimdilik bizi idare eder.

Çocuklarla evlilik... Her zaman mükemmel değildir, ama her zaman eğlenceli olabilir!

Sonsöz

Sebastian Kirk

Yıl Sonra...

"Bu gerçekten sen misin büyükbaba?" Hunter, oyunculuk günlerimdeki bronz büstümü işaret ederek soruyor. Duvarda asılı duran imzalı Hyenas formamın yanında sergileniyor.

Hepimiz Hockey Hall of Fame'deyiz - ben, Alina, dört çocuğumuz, onların eşleri ve on iki torunumuz. Biz Yellowstone'daki tatilimizden dönerken burada durduk.

"Kesinlikle öyle," diyorum eski anılar canlanırken.

"Ama kırıksıklıkların nerede?" Hunter kafası karışmış bir halde soruyor. Tüm yetişkinler gülüyor.

"O zamanlar kırıksıklıkları yoktu," diyor Alina sıcak bir gülümsemeyle. "Yakışıklı değil miydi?"

Hunter büste bakarken yüzünü buruşturuyor ve başını öne eğiyor. "Onu kırıksıklarla daha çok

seviyorum." "Biliyor musun?" Alina kolunu bana dolarken şöyle diyor. "Ben de öyle."

Kızımı başının üstünden öperken gülümsüyorum. Onun kırıksıklıklarını da seviyorum. Her biri bir ömür boyu gülümseme ve kahkahalarla şekillendi.

Yıllar boyunca yaşadığımız mutluluk kelimenin tam anlamıyla yüzlerimizden okunuyor.

Birlikte harika bir hayatımız oldu. Elli yıl ve sayılamayacak kadar çok güzel zaman.

"Sana neden Keskin Nişancı diyorlardı?" Torunum Nancy duvardaki eski lakabımı görünce soruyor. Hunter gözlerini devirerek, "Çünkü insanları öldürüyordu," diyor.

Gülmemeye çalışıyoruz ama bu çocuk zahmetsizce komik.

"Sevgilim kimseyi öldürmedi," diyor Alina yanağıma bir öpücük kondurarak. "Ona Keskin Nişancı derlerdi çünkü tüm zamanların en isabetli şutunu atardı. Eğer kaleci ufacık bir deliği açık bırakacak kadar aptalsa, Sebastian nerede olursa olsun pakı içeri kaydırırdı."

Nancy bana büyükannesini hatırlatan sert bir bakışla, "Evet, Hunter," diyor.

Gelinim Wendy duvardaki levhayı okuyor. "Bu inanılmaz," diyor arkasını dönüp huşu içinde bana bakarken. "Bunca yıldan sonra hâlâ ligin en skorer oyuncusun."

Hokeyde en skorer benim ve yemin ederim evlilikte de öyleyim. Bahse girerim hepsini toplasanız, kocalar ve eşler söz konusu olduğunda en iyi golcü benimdir. Küçük güzel karıma asla doyamadım. Yetmişli yaşlarımızın sonuna gelmiş olsak bile Alina'ya olan iştahım hâlâ doymak bilmiyor.

Oğlum Shawn, "Yıllar içinde babamın rekoruna yaklaşan birkaç kişi oldu," diyor. "Ama o hâlâ kimsenin yakalayamayacağı kadar ileride."

"Austin Gambill, Harris Sutton, Tucker McKinstry ve Edvard Svensson gibi takım arkadaşlarımla bu kolaydı," diyorum ve o çocuklarla buzu oyduğumu hatırlayıp gülümsüyorum. Gerçekten görülmeye değerdik.

Hyenas'lı ligin en kötü takımından, asla yenilemeyecek destansı bir hanedanlığa dönüştürdük. Ama ne kadar yetenekli olursam olayım, Alina olmadan bunu asla başaramazdım.

O benim kayamdı.

Ruh eşimdi.

Bana önemsiz kayıtlardan ve aptal istatistiklerden daha

fazlasını verdi. Bana bir aile verdi.

Dönülecek sevgi dolu bir

yuva. Dört gözle

beklenecek bir gelecek.

Fazla zamanımız kalmamış olsa bile, kızımın geçirdiğim her saniyenin değerini bileceğim.

Her zaman yaptığım gibi.

Son!

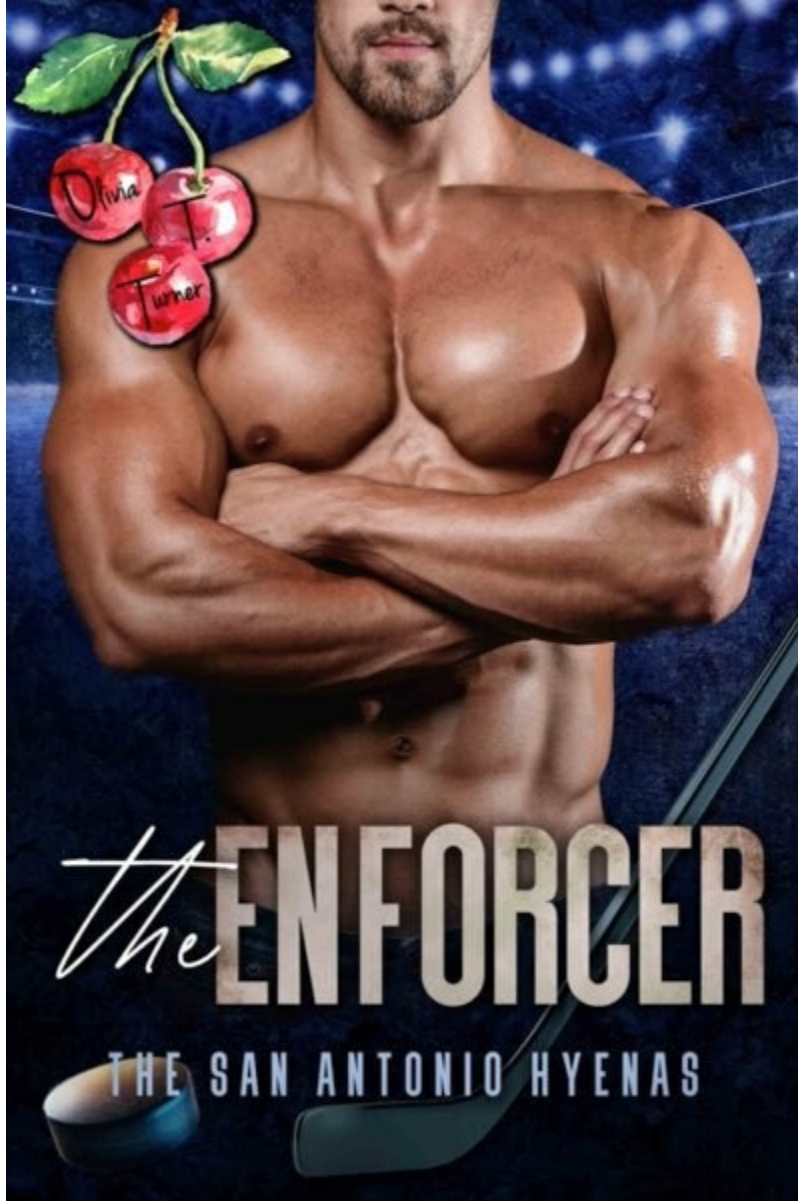
Ligin en acımasız, en sert kabadayı eşiyle tanışmak üzeredir: Ne kadar uğraşırsa uğraşsın karşı koyamayacağı şımarık, kabarcıklı bir sevgili.

Tucker McKinstry ve Sırtlanlar'ın geri kalanı 8 Nisan'da ikinci kitapla geri dönecek!

Ön Siparişinizi şimdi alın!

İnfazcı

San Antonio Sırtlanları İkinci Kitap

[ÖN SİPARİŞ ALMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.